A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (hetedik tanács)

2010. szeptember 30.*

A T-85/09. sz. ügyben,

Yassin Abdullah Kadi (lakóhelye: Jeddah [Szaúd-Arábia], képviselik: D. Anderson QC, M. Lester barrister és G. Martin solicitor)

felperesnek

az **Európai Bizottság** (képviselik kezdetben: P. Hetsch, P. Aalto és F. Hoffmeister, később: P. Hetsch, F. Hoffmeister és E. Paasivirta, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: angol.

támogatja:

az **Európai Unió Tanácsa** (képviselik: M. Bishop, E. Finnegan és R. Szostak, meghatalmazotti minőségben),

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és L. Butel, meghatalmazotti minőségben),

valamint

Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága (képviselik: S. Behzadi-Spencer és E. Jenkinson, meghatalmazotti minőségben, segítőjük: D. Beard barrister)

beavatkozók,

az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida [helyesen és a továbbiakban: al-Kaida] hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító [helyesen: korlátozó] intézkedések bevezetéséről szóló 881/2002/EK tanácsi rendelet 101. alkalommal történő módosításáról szóló, 2008.

november 28-i 1190/2008/EK bizottsági rendeletnek (HL L 322., 25. o.) a felperest érintő részében történő megsemmisítése iránt kérelme tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács),

tagjai: N. J. Forwood elnök (előadó), E. Moavero Milanesi és J. Schwarcz bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. június 17-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

Jogi háttér és a jogvita előzményei

1 A jogvita előzményeinek, valamint az azokra vonatkozó jogi háttér részletes leírását illetően a Bíróság C-402/05. P.–C-415/05. P. sz., Kadi és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2008. szeptember 3-án

hozott ítéletének (EBHT 2008., I-6351. o., a továbbiakban: a Bíróság Kadi-ítélete) 3–45. pontjára kell utalni, amelyet a Törvényszék a T-315/01. sz., Kadi kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. szeptember 21-én hozott azon ítélete (EBHT 2005., I-3649. o., a továbbiakban: a Törvényszék Kadi-ítélete) ellen benyújtott fellebbezés tárgyában hozott, amelyet a Törvényszék a felperes, Yassin Abdullah Kadi által az Oszáma bin Ládennel, az al-Kaida hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító [helyesen: korlátozó] intézkedések bevezetéséről, valamint az egyes termékek és szolgáltatások Afganisztánba történő kivitelének tilalmáról, a repülési tilalom megerősítéséről és az afganisztáni Tálibánt illető pénzkészletek és egyéb pénzügyi források befagyasztásáról szóló 467/2001/EK tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. május 27-i 881/2002/EK tanácsi rendelet (HL L 139., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 294. o.) őt érintő részében történő megsemmisítése iránt benyújtott kereset tárgyában hozott.

2 A jelen ítélet szempontjából a jogi háttér és a jogvita előzményei a következőképpen foglalhatók össze.

Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya és az EK-Szerződés

3 Az Egyesült Nemzetek Alapokmányát a II. világháború végéhez közeledve, 1945. június 26-án írták alá San Franciscóban (Egyesült Államok). A preambuluma kinyilvánítja az Egyesült Nemzetek népeinek azon elhatározását, hogy megmentik a jövő nemzedékét a háború borzalmaitól, hitet tesznek az alapvető emberi jogok mellett, és megteremtik azokat a feltételeket, amelyek mellett az igazságosság és a szerződésekből, valamint a nemzetközi jog egyéb forrásaiból eredő kötelezettségek iránti tisztelet fenntartható. Az Alapokmány 1. cikke értelmében az Egyesült Nemzetek célja többek között az, hogy fenntartsa a nemzetközi békét és biztonságot, és evégből hathatós együttes intézkedéseket tegyen a békét fenyegető cselekmények megelőzésére és megszüntetésére, valamint előmozdítsa és támogassa az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartsák.

4 Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 24. cikkének (1) bekezdése szerint a tagok a nemzetközi béke és biztonság fenntartásáért a fő felelősséget az Egyesült Nemzetek Biztonsági Tanácsára (a továbbiakban: Biztonsági Tanács) ruházzák. Az Alapokmány 25. cikke értelmében az Egyesült Nemzetek Szervezetének (ENSZ) tagjai megegyeznek abban, hogy a Biztonsági Tanács határozatait ezen Alapokmánynak megfelelően elfogadják és végrehajtják.

5 Az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete meghatározza a béke veszélyeztetése, a béke megszegése és a támadó cselekmények estében foganatosítandó cselekményeket. Az e fejezetet bevezető 39. cikk úgy rendelkezik, hogy a Biztonsági Tanács megállapítja a béke bárminő veszélyeztetésének vagy megszegésének, vagy bárminő támadó cselekménynek fennforgását és vagy megfelelő ajánlásokat tesz, vagy határoz afelett, hogy milyen rendszabályokat kell a nemzetközi béke és biztonság fenntartása vagy helyreállítása érdekében a 41. és 42. cikkek alapján foganatosítani. Az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 41. cikke értelmében a Biztonsági Tanács határozhatja meg, hogy milyen, a fegyveres erők felhasználásával nem járó rendszabályokat kíván foganatosítani abból a célból, hogy határozatainak érvényt szerezzen, és felhívhatja az Egyesült Nemzetek tagjait arra, hogy ilyen rendszabályokat alkalmazzanak.

6 Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 48. cikkének (2) bekezdése értelmében a Biztonsági Tanácsnak a nemzetközi béke és biztonság fenntartására irányuló határozatait az Egyesült Nemzetek tagjai közvetlenül és olyan nemzetközi szervezetekben kifejtett tevékenységük útján hajtják végre, amelyeknek tagjai.

7 Ugyanezen Alapokmány 103. cikke úgy rendelkezik, hogy ha az Egyesült Nemzetek tagjainak a jelen Alapokmányból folyó és bármely egyéb nemzetközi megállapodásból eredő kötelezettségei összeütköznének, az Alapokmányból folyó kötelezettségeiket illeti elsőbbség.

8 Az EK 307. cikk első bekezdése (jelenleg, módosítást követően, EUMSZ 351. cikk) értelmében „[a]z egyrészről egy vagy több tagállam, másrészről egy vagy több harmadik állam által egymás között 1958. január 1-je előtt, illetve a csatlakozó államok esetében

a csatlakozásukat megelőzően kötött megállapodásokból eredő jogokat és kötelezettségeket e szerződés rendelkezései nem érintik".

9 Az EK 297. cikk (jelenleg, módosítást követően, EUMSZ 347. cikk) értelmében „[a] tagállamok konzultálnak egymással annak érdekében, hogy közösen megtegyék a szükséges intézkedéseket annak megakadályozására, hogy a közös piac működését hátrányosan befolyásolják az olyan intézkedések, amelyek megtételére egy tagállam [...] a béke és nemzetközi biztonság fenntartása céljából vállalt kötelezettségei teljesítése érdekében kényszerül".

A Biztonsági Tanács nemzetközi terrorizmus elleni intézkedései

10 Az 1990-es évek vége óta, és különösen a 2001. szeptember 11-i New York-i, washingtoni és pennsylvaniai (Egyesült Államok) támadásokat követően a Biztonsági Tanács élt az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete szerinti azon hatásköreivel, hogy az említett Alapokmányt és a nemzetközi jogot tiszteletben tartva minden eszközzel küzdjön az olyan – terrorcselekményekhez hasonló – fenyegetések ellen, amelyek a nemzetközi békét és biztonságot veszélyeztetik.

11 Így a Biztonsági Tanács 1999. október 15-én, a nairobi (Kenya) és a Dar Es Salaam-i (Tanzánia) amerikai nagykövetségek ellen intézett támadásokra válaszul meghozta az 1267. (1999) számú határozatot, amelynek 4. b) pontjában előírta minden állam számára többek között azt, hogy befagyassza az afganisztáni Tálibán pénzeszközeit és egyéb pénzügyi forrásait, mivel azok Oszáma bin Ládennek nyújtanak támogatást.

12 Ugyanezen határozat 6. pontjában a Biztonsági Tanács úgy döntött, hogy létrehoz a Biztonsági Tanács tagjaiból egy bizottságot (a továbbiakban: Szankcióbizottság, amelyet 1267-es bizottságnak is szoktak nevezni), amelynek feladata, hogy őrködjék az e határozat 4. pontjában elrendelt intézkedéseknek az államok általi betartása felett.

13 A Biztonsági Tanács 2000. december 19-i 1333. (2000) számú határozata jelentősen kiterjesztette és megerősítette ezen, eredetileg kizárólag a Tálibánnal szemben hozott korlátozó intézkedések rendszerét. Így a 8. c) pontja úgy rendelkezik, hogy minden állam köteles haladéktalanul befagyasztani Oszáma bin Ládennek, valamint a vele összeköttetésben álló egyéneknek és szervezeteknek (beleértve az al-Kaida szervezetet) a Szankcióbizottság által azonosított pénzeszközeit és más pénzügyi követeléseit, továbbá őrködni afelett, hogy senki ne bocsásson Oszáma bin Láden, társai vagy bármely más, velük összeköttetésben álló szervezet rendelkezésére – beleértve az al-Kaida szervezetet – semmilyen egyéb pénzeszközt vagy pénzügyi forrást.

14 Az 1333. (2000) számú határozatot a Biztonsági Tanács számos további határozata követte, amelyek módosították, megerősítették és naprakésszé tették az Oszáma bin Ládennel, az al-Kaida hálózattal és a Tálibánnal, valamint a hozzájuk tartozó személyekkel, csoportokkal, vállalkozásokkal és szervezetekkel szemben hozott korlátozó intézkedések rendszerét. Többek között a 2002. január 16-i 1390. (2002) számú, a 2003. január 17-i 1455. (2003) számú, a 2004. január 30-i 1526. (2004) számú, a 2005. július 29-i 1617. (2005) számú, a 2006. december 22-i 1735. (2006) számú, a 2008. június 30-i 1822. (2008) számú és a 2009. december 17-i 1904. (2009) számú határozatról van szó. Mindegyik határozatot az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete alapján fogadták el, és többek között kötelezővé teszik az ENSZ valamennyi tagállama számára, hogy befagyasszák a Szankcióbizottság által megnevezett valamennyi, Oszáma bin Ládennel, az al-Kaida hálózattal vagy a Tálibánnal összeköttetésben álló személy és szervezet pénzeszközeit és gazdasági erőforrásait.

15 Ezen korlátozó intézkedések államok általi alkalmazásának felügyeletén kívül a Szankcióbizottság naprakésszé teszi azon személyek és szervezetek összesített listáját, akik vagy amelyek pénzeszközeit és gazdasági erőforrásait a Biztonsági Tanács fent hivatkozott határozatai értelmében be kell fagyasztani (a továbbiakban: a Szankcióbizottság listája). Az államok kérhetik a Szankcióbizottságot, hogy vegyen fel neveket erre

a listára. A Szankcióbizottság továbbá megvizsgálja a nevek fenti listáról való törlése iránti kérelmeket, valamint a Biztonsági Tanács 1452. (2002) számú határozata alapján benyújtott, a vagyonbefagyasztás alóli kivétel iránti kérelmeket. Az e célok végrehajtását szolgáló eljárásokat egyfelől az 1735. (2006), 1822. (2008) és 1904. (2009) számú határozatok, másfelől a Szankcióbizottság által kidolgozott, e bizottság munkamentét szabályozó iránymutatások szabályozzák.

16 Az 1735. (2006) számú határozat 5. pontja értelmében, amikor az államok a Szankcióbizottságnak javaslatot tesznek nevek e bizottság listájára való felvételére vonatkozóan, indokolást kell nyújtaniuk; az erre vonatkozó beadványnak a lehető legrészletesebben meg kell indokolnia a felvétel iránti kérelmet, beleértve i. minden olyan információt, amelyek alapján pontosan megállapítható, hogy a magánszemély vagy szervezet megfelel az előírt feltételeknek; ii. az információk természetét; és iii. bármilyen információ vagy bizonyíték benyújtható. Ugyanezen határozat 6. pontja szerint, amikor az államok felvétel iránti kérelmet terjesztenek elő, meg kell határozniuk a beadvány azon elemeit, amelyek tájékoztatásképp közölhetők azon magánszeméllyel vagy szervezettel, akinek vagy amelynek neve felkerült a Szankcióbizottság listájára, és azokat, amelyek közölhetők azzal az állammal, amely azt kéri.

17 Azon kötelezettségvállalás körében, amelyet a Biztonsági Tanács annak biztosítása érdekében tett, hogy tisztességes és egyértelmű eljárásokat vezessen be a magánszemélyeknek és a szervezeteknek a Szankcióbizottság listájára való felvétele, valamint e listáról való törlése tekintetében, valamint emberiességi megfontolású kivételek biztosítása érdekében, a Biztonsági Tanács ezen túlmenően 2006. december 19-én elfogadta az 1730. (2006) számú határozatot, amelyben felkérte az ENSZ Főtitkárát, hogy hozzon létre a Biztonsági Tanács kisegítő szerveinek titkárságán a törlési kérelmek átvételével megbízott olyan fókuszpontot, amely az említett határozat mellékletében leírt feladatokat is ellátja (a továbbiakban: fókuszpont). Azok, akik törlési kérelmet kívánnak benyújtani, ezentúl megtehetik ezt az 1730. (2006) számú határozatban és annak mellékletében meghatározott eljárás szerint a fókuszpont közvetítésével, vagy

pedig a lakóhelyük vagy az állampolgárságuk szerinti állam közvetítésével. A 2007. március 30-i (S/2007/178. sz.) levélben az ENSZ főtitkára tájékoztatta a Biztonsági Tanács elnökét arról, hogy létrehozták a törlési kérelmek számára a fókuszpontot.

18 Az 1822. (2008) számú határozat – amely a jelen keresettel megtámadott aktus elfogadásának időpontjában releváns volt – preambulumában a Biztonsági Tanács megerősíti, hogy a terrorizmus bárminemű formája és megnyilvánulása az egyik legnagyobb veszély a békére és biztonságra nézve; megismétli, hogy elítéli az al-Kaida hálózatot, Oszáma bin Ládent és a Tálibánt, valamint a velük összeköttetésben álló valamennyi személyt, csoportot, vállalkozást és szervezetet; kiemeli, hogy a terrorizmus csak valamennyi állam, valamint nemzetközi és regionális szervezet aktív részvételén és együttműködésén alapuló, folyamatos és átfogó lépések elfogadásával küzdhető le; hangsúlyozza az e határozat 1. pontjában előírt korlátozó intézkedések szigorú végrehajtásának szükségességét, ugyanakkor rámutat azokra a nehézségekre is, amelyekbe ezen intézkedések végrehajtása ütközik, elismerve az államok és a Szankcióbizottság által annak biztosítása érdekében tett erőfeszítéseket, hogy tisztességes és egyértelmű eljárásokat vezessenek be az érdekelteknek a Szankcióbizottság listájára való felvétele, valamint e listáról való törlése tekintetében, továbbá üdvözli a fókuszpont létrehozását. Ugyanezen preambulum megerősíti, hogy a szóban forgó intézkedések megelőző jellegűek, és függetlenek a nemzeti jog büntetőjogi szabályaitól.

19 Az 1822. (2008) számú határozat 1. pontja előírja a már a korábbi, az 1267. (1999), az 1333. (2000) és az 1390. (2002) számú határozatból eredő korlátozó intézkedések fenntartását. E határozat 8. pontja megerősíti azon, valamennyi állam számára előírt kötelezettséget, hogy végrehajtsák és érvényt szerezzenek az 1. pontban előírt intézkedéseknek, és felkér minden államot ez erre irányuló erőfeszítései megkétszerezésére. Ugyanezen határozat 9–18. pontja a Szankcióbizottság listájára való felvételre vonatkozó eljárásra, a 19–23. pontja az e listáról való törlésre, a 24–26. pontja pedig annak felülvizsgálatára és naprakésszé tételére vonatkozik.

20 A felvételi eljárást illetően a Biztonsági Tanács az 1822. (2008) számú határozat 12. pontjában kijelenti, hogy az államoknak – amikor javaslatot tesznek a Szankcióbizottságnak arra, hogy vegyen fel neveket a listájára – eleget kell tenniük az 1735. (2006) számú határozat 5. pontjának, és részletes indokolást kell nyújtaniuk, továbbá úgy határoz, hogy az államoknak minden felvétel iránti kérelem esetében meg kell határozniuk az erre vonatkozó beadványban szereplő azon információkat, amelyek nyilvánosságra hozhatók, különösen azért, hogy a Szankcióbizottság összeállíthassa a 13. pontban meghatározott összefoglalást, vagy hogy értesíthesse, illetve tájékoztathassa azt a személyt vagy szervezetet, akinek vagy amelynek a neve felkerült a listára. Ugyanezen határozat 13. pontja többek között előírja, hogy egyfelől amikor a Szankcióbizottság felvesz egy nevet a listájára, a felvétel iránti kérelmet benyújtó állammal együttműködve közzéteszi a honlapján a „felvétel indokolásának összefoglalását", és másfelől e bizottság a felvétel iránti kérelmet benyújtó állammal együttműködve törekszik arra, hogy ugyanezen határozat elfogadása előtt a honlapján közzétegye a nevek ezen listára történő „felvételének alapjául szolgáló indokolás összefoglalását." Ugyanezen határozat 17. pontja előírja, hogy az érintett államok a nemzeti jogszabályaikkal és gyakorlataikkal összhangban megtegyenek minden lehetséges intézkedést annak érdekében, hogy kellő időben értesítsék vagy tájékoztassák azt a személyt vagy szervezetet, akinek vagy amelynek a nevét a Szankcióbizottság listájára felvették, és ezen tájékoztatáshoz csatolják a beadvány nyilvánosságra hozható részének másolatát, a Szankcióbizottság honlapján szereplő, a felvétel indokaira vonatkozó információkat, a felvétel releváns határozatokból eredő következményeinek leírását, a Szankcióbizottságnak a listáról való törlés iránti kérelmek vizsgálatára vonatkozó részletes szabályait, valamint a lehetséges kivételeket.

21 A törlési eljárást illetően az 1822. (2008) számú határozat 19. pontja emlékeztet arra, hogy a Szankcióbizottság listájára felvett személyeknek, csoportoknak, vállalkozásoknak és szervezeteknek lehetőségük van arra, hogy törlési kérelmet nyújtsanak be közvetlenül a fókuszponthoz. E határozat 21. pontja értelmében a Szankcióbizottság feladata, hogy az iránymutatásaival összhangban megvizsgálja az al-Kaida vagy a Tálibán azon tagjai, vagy az al-Kaidával, Oszáma bin Ládennel vagy a Tálibánnal összeköttetésben álló azon személyek nevének a listájáról való törlése iránti kérelmeket, akik már nem teljesítik a releváns határozatokban megállapított feltételeket.

22 Az 1904. (2009) számú határozat preambuluma kiemeli, hogy a szankciók az Egyesült Nemzetek Alapokmányában biztosított fontos eszközök a nemzetközi béke és biztonság fenntartása és helyreállítása terén, ugyanakkor hangsúlyozza az e határozat 1. pontjában szereplő intézkedések szigorú végrehajtása biztosításának szükségességét. Ugyanezen preambulum kifejti, hogy a Biztonsági Tanács tudomásul veszi azokat a nemzeti jogi, illetve egyéb nehézségeket, amelyekbe az államok által az említett 1. pontnak megfelelően hozott intézkedések végrehajtása ütközik, üdvözli a Szankcióbizottság eljárásainak javítását, és kinyilvánítja azon szándékát, hogy továbbra is ezen eljárások tisztességessé és átláthatóvá tételén fáradoznak.

23 Az 1904. (2009) számú határozat 1. pontja előírja a már a korábbi, az 1267. (1999), az 1333. (2000) és az 1390. (2002) számú határozatból eredő korlátozó intézkedések fenntartását. A határozat 8–19. pontja a Szankcióbizottság listájára való felvételre vonatkozó eljárásra, a 20–27. pontja az e listáról való törlésre, a 28–32. pontja pedig annak felülvizsgálatára és naprakésszé tételére vonatkozik.

24 A felvételi eljárást illetően a Biztonsági Tanács az 1904. (2009) számú határozat 11. pontjában ismét kijelenti, hogy az államoknak – amikor javaslatot tesznek a Szankcióbizottságnak arra, hogy vegyen fel neveket a listájára – eleget kell tenniük az 1735. (2006) számú határozat 5. pontjának, valamint az 1822. (2008) határozat 12. pontjának, továbbá részletes indokolást kell nyújtaniuk, és úgy határoz, hogy az indokolás – az államok által bizalmasnak minősített információk kivételével – kérelemre közölhető, és a listára való felvétel indokolásának a 14. pontban meghatározott összefoglalása elkészítésének alapjául szolgálhat.

25 A törlési eljárást illetően – ahogyan az 1904. (2009) számú határozat 20. pontja részletezi – a Biztonsági Tanács úgy határoz, hogy a Szankcióbizottság listájáról való törlés iránti kérelmek vizsgálatakor „ombudsmani hivatal” segíti őt, amelyet az ezen határozat elfogadásától számított 18 hónapos kezdeti időtartamra állítanak fel. A Biztonsági Tanács kéri továbbá az ENSZ főtitkárát, hogy a Szankcióbizottsággal való szoros konzultációt követően nevezzen ki egy kimagasló erkölcsi tekintéllyel rendelkező,

pártatlanságáról és feddhetetlenségéről ismert, a releváns területeken (jog, emberi jogok, terrorizmus elleni küzdelem, szankciók stb.) a szükséges magas szintű képesítésekkel és gyakorlattal rendelkező, kiemelkedő személyiséget az ombudsmani tisztség betöltésére, amelynek mandátumát az említett határozat II. melléklete határozza meg; továbbá úgy határoz, hogy az ombudsman teljes függetlenséggel és pártatlansággal látja el feladatait, egyetlen kormánytól sem kérhet és fogadhat el utasításokat. Amint az említett határozat 21. pontja kimondja, a Biztonsági Tanács dönt arról, hogy az ombudsman kinevezését követően az ombudsman hivatala az e határozat II. mellékletében meghatározott részletes szabályok alapján átveszi azon személyek és szervezetek kérelmeit, akik vagy amelyek szeretnének lekerülni a Szankcióbizottság listájáról, és az ombudsman kinevezését követően a fókuszpontok rendszere már nem fogad el ilyen kérelmeket. Ugyanezen határozat 22. pontja előírja, hogy a Szankcióbizottság feladata, hogy az iránymutatásainak megfelelően folytassa a törlési kérelmek vizsgálatát. Az említett határozat 25. pontjában a Biztonsági Tanács bátorítja a Szankcióbizottságot, hogy a törlési kérelmek vizsgálata során kellőképpen vegye figyelembe a felvételt kezdeményező államok, valamint a lakóhely, az állampolgárság vagy a bejegyzés helye szerinti állam véleményét, és arra kéri a Szankcióbizottság tagjait, hogy tegyenek meg mindent, ami lehetséges annak érdekében, hogy minden esetben megindokolják az említett törlési kérelmek elutasítását.

26 Az 1904. (2009) számú határozat II. melléklete meghatározza azokat a feladatokat, amelyeket az ombudsman az ezen határozat 20. pontjával összhangban jogosult ellátni, ha törlési kérelmet kap. E feladatok az érintett államoktól történő információszerzés szakaszára és egy egyeztetési szakaszra oszlanak, amelynek során párbeszéd kezdeményezhető a kérelmezővel. E két szakaszt követően az ombudsman „átfogó jelenést" készít, és közli azt a Szankcióbizottsággal. E bizottság az ombudsman segítségével megvizsgálja a törlési kérelmet, és e vizsgálat végén dönt arról, hogy helyt ad-e e kérelemnek.

27 2010. június 7-én az ENSZ főtitkár szóvivője bejelentette, hogy a főtitkár Kimberly Prostot, a volt Jugoszláviában elkövetett háborús bűncselekményeket vizsgáló Nemzetközi Törvényszék (ICTY) kanadai *ad litem* bíráját nevezte ki ombudsmannak.

28 Miután az Európai Uniónak a Tanács keretében ülésező tagállamai a közös kül- és biztonságpolitika (KKBP) keretében elfogadott különböző közös álláspontokban úgy ítélték meg, hogy a Biztonsági Tanács fent hivatkozott határozatainak végrehajtása érdekében szükség van az Európai Közösség fellépésére, a Tanács ezt követően elfogadta a repülési tilalomról és az afganisztáni Tálibánt illető pénzkészletek és egyéb pénzügyi források befagyasztásáról szóló, 2000. február 14-i 337/2000/EK rendeletet (HL L 43., 1. o.), az egyes termékek és szolgáltatások Afganisztánba történő kivitelének tilalmáról, a repülési tilalom megerősítéséről és az afganisztáni Tálibánt illető pénzkészletek és egyéb pénzügyi források befagyasztásának kiterjesztéséről, valamint a 337/2000 rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2001. március 6-i 467/2001/EK rendeletet (HL L 67., 1. o.), valamint a 881/2002 rendeletet.

29 Ez utóbbi két rendelet többek között előírja a Szankcióbizottság által meghatározott és az I. mellékletükben megjelölt személyek, csoportok és szervezetek pénzeszközeinek és egyéb gazdasági erőforrásainak a befagyasztását. Az Európai Bizottságnak joga van a Biztonsági Tanács vagy a Szankcióbizottság határozatai alapján módosítani vagy kiegészíteni az említett I. mellékletet. Az ennek végrehajtása érdekében előírt eljárást a Bíróság Kadi-ítéletét követően a 881/2002 rendelet módosításáról szóló, 2009. december 22-i 1286/2009/EU tanácsi rendelet (HL L 346., 42. o.) módosította.

30 2001. október 17-én a Szankcióbizottság kiegészítést tett közzé a listájához, amely tartalmazta többek között a felperes nevét is, akit Oszáma bin Ládennel összeköttetésben álló személyként nevezett meg.

31 A 467/2001 rendelet harmadszori módosításáról szóló, 2001. október 19-i 2062/2001/EK bizottsági rendelettel (HL L 277., 25. o.) a felperes nevét, másokéval együtt, felvették az említett rendelet I. mellékletébe. A felperes nevét ezt követően a 881/2002 rendelet elfogadásakor felvették annak I. mellékletébe.

32 A fent ismertetett szankciórendszerrel – amely kizárólag a Szankcióbizottság által mint Oszáma bin Ládennel, az al-Kaida szervezettel és a Tálibánnal összeköttetésben álló, név szerint meghatározott személyekre és szervezetekre vonatkozik – párhuzamosan létezik egy szélesebb szankciórendszer, amelyet a Biztonsági Tanácsnak a terrorizmus leküzdése, különösen a terrorizmus finanszírozása elleni küzdelem érdekében kialakított széleskörű stratégiák megállapításáról szóló, 1373. (2001) számú 2001. szeptember 28-i határozata ír elő, amely határozatot szintén a 2001. szeptember 11-i terrortámadásokra válaszul fogadtak el.

33 A határozat 1. c) pontja többek között arról rendelkezik, hogy valamennyi államnak haladéktalanul be kell fagyasztania azon személyek – továbbá az ilyen személyek tulajdonában vagy ellenőrzése alatt álló szervezetek, valamint az ilyen személyek és szervezetek nevében vagy irányítása alatt eljáró személyek és szervezetek – pénzeszközeit, vagyoni értékeit vagy gazdasági erőforrásait, akik terrorcselekményeket követnek el vagy kísérelnek meg elkövetni, illetve ilyen cselekmények elkövetésének részesei vagy elősegítői. E személyek és szervezetek meghatározását azonban teljesen az államok szabad mérlegelésére bízza.

34 Mivel úgy ítélte meg, hogy a Biztonsági Tanács e határozatának végrehajtásához a Közösség fellépése szükséges, a Tanács többek között egyfelől elfogadta a terrorizmus leküzdésére vonatkozó különös intézkedések alkalmazásáról szóló, 2001. december 27-i 2001/931/KKBP közös álláspontot (HL L 344., 93. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 217. o.), másfelől a terrorizmus leküzdése érdekében egyes személyekkel és szervezetekkel szemben hozott különleges korlátozó intézkedésekről szóló, 2001. december 27-i 2580/2001/EK rendeletet (HL L 344., 70. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 207. o.).

35 Ezek az aktusok többek között előírják azon személyek, csoportok és szervezetek pénzeszközeinek és gazdasági erőforrásainak a befagyasztását, akik vagy amelyek terrorcselekményekben vettek részt, és akiket vagy amelyeket a Tanács azon pontos információk, illetve az ügyirat azon anyagai alapján határozott meg és vett fel a mellékletben szereplő, rendszeresen felülvizsgált listára, amelyek utalnak arra, hogy az illetékes – főszabály szerint igazságügyi – hatóság határozatot hozott az érintett személyekkel, csoportokkal és szervezetekkel szemben, függetlenül attól, hogy a határozat komoly és hitelt érdemlő bizonyítékok vagy ténykörülmények alapján terrorcselekmény, vagy ilyen cselekmény elkövetésének kísérlete, abban való részvétel vagy annak elősegítése miatt nyomozás vagy büntetőeljárás megindítására, illetve ilyen bűncselekmények miatt kiszabott ítéletekre vonatkozik-e.

36 A United Kingdom Supreme Court (az Egyesült Királyság Legfelsőbb Bírósága) 2010. január 27-i, Her Majesty's Treasury (Respondent) v Mohammed Jabar Ahmed and Others (Appellants), Her Majesty's Treasury (Respondent) v Mohammed al-Ghabra (Appellant) and R (on the application of Hani El Sayed Sabaei Youssef) (Respondent) v Her Majesty's Treasury (Appellant) [2010] UKSC 2 ítéletének (a továbbiakban: a UK Supreme Court Ahmed és társai ügyben hozott ítélete) 22. pontja szerint az Európai Unió tagállamainak a Szankcióbizottsághoz fűződő kapcsolataiból következik, hogy a huszonhét tagállam közül tizenegy kizárólag a 881/2002 rendeletre hivatkozik a 1333. (2000) számú határozatból eredő kötelezettségeiknek való megfelelés érdekében. A fennmaradó tizenhat tagállam a fenti határozatnak a nemzeti jogban történő végrehajtására irányuló közvetlen jogalkotási intézkedéseket is elfogadott ezenfelül, amelyek tehát a 881/2002 rendelettel párhuzamosan léteznek.

A Törvényszék és a Bíróság Kadi-ítélete

37 2001. december 18-án a felperes a Törvényszékhez fordult a 467/2001 és a 2026/2001 rendelet őt érintő részében történő megsemmisítését kérve, többek között azzal az indokkal, hogy ezek az aktusok sértik a meghallgatáshoz való jogát és a hatékony bírói jogvédelemhez való jogát, valamint a tulajdonhoz való joga aránytalan korlátozásának

minősülnek. A keresetének tárgyát legvégül úgy módosította, hogy az a 881/2002 rendelet őt érintő részének megsemmisítésére irányul.

38 A Kadi-ügyben 2005. szeptember 21-én hozott ítéletében a Törvényszék elutasította ezt a keresetet. Lényegében úgy határozott, hogy az Egyesült Nemzetek révén létrejött nemzetközi jogrend és a közösségi jogrendszer közötti összefüggést szabályozó elvekből következően a 881/2002 rendelet – mivel a Biztonsági Tanács által az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott határozat végrehajtására irányul, amely nem hagy e tekintetben semmilyen mozgásteret – belső jogszerűsége tekintetében nem képezheti bírósági felülvizsgálat tárgyát, kivéve ha a *ius cogens* körébe tartozó normákkal való összeegyeztethetőségéről van szó, és e tekintetben joghatóság alóli mentességet élvez (lásd továbbá a Bíróság C-399/06. P. és C-403/06. P. sz., Hassan és Ayadi kontra Tanács és Bizottság egyesített ügyekben 2009. december 3-án hozott ítéletének [EBHT 2009., I-11393. o., a továbbiakban: a Bíróság Hassan-ítélete] 69. pontját).

39 Ennélfogva a Törvényszék a Kadi-ítéletében úgy határozott, hogy kizárólag a *ius cogensre* - amely a nemzetközi jog összes jogalanyára (beleértve az ENSZ szerveit is) kötelező nemzetközi közrendként értendő, és amelytől az eltérés nem lehetséges – tekintettel lehet vizsgálni a 881/2002 rendelet jogszerűségét, a fellebbezők által az alapvető jogaik megsértésére alapított jogalapokkal kapcsolatban is (lásd továbbá a Bíróság Hassan-ítéletének 70. pontját).

40 A Bíróság a 2008. szeptember 3-án kihirdetett Kadi-ítéletében hatályon kívül helyezte a Törvényszék Kadi-ítéletét, és a felperest érintő részében megsemmisítette a 881/2002 rendelet.

41 Az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 25. és 103. cikke, valamint az EK 297. cikk és az EK 307. cikk ellenére, továbbá annak ellenére, hogy a Bíróság a Kadi-ítéletének 293. pontjában megállapította, hogy az Egyesült Nemzetek keretein belül vállalt kötelezettségek betartása feltétlenül szükséges akkor, amikor a Közösség a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott határozatait hajtja végre, a Bíróság ugyanezen ítéletének 316. pontjában kimondta, hogy a közösségi jogi aktusok érvényességének az alapvető jogokra tekintettel, általa történő felülvizsgálatát az EK-Szerződésből mint önálló jogrendszerből eredő alkotmányos garancia jogközösségben való kifejeződésének kell tekinteni, amelyet nemzetközi megállapodás – jelen esetben nevezetesen az Egyesült Nemzetek Alapokmánya – nem sérthet.

42 A Bíróság a Kadi-ítéletének 326. és 327. pontjában továbbá azt is kimondta, hogy a Törvényszék fenti 38. és 39. pontban összefoglalt álláspontja téves jogalkalmazásnak minősül. A Bíróság szerint ugyanis a közösségi bíróságoknak az EK-Szerződés alapján biztosított hatáskörüknek megfelelően biztosítaniuk kell valamennyi közösségi jogi aktus jogszerűségének a közösségi jog általános elveinek szerves részét képező alapvető jogokra tekintettel történő, főszabály szerint teljes felülvizsgálatát, beleértve az olyan közösségi aktusokat is, mint a 881/2002 rendelet, amelyek a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott határozatainak végrehajtására irányulnak (lásd továbbá a Bíróság Hassan-ítéletének 71. pontját).

43 A Bíróság a Kadi-ítéletének 328. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbező jogalapjai e tekintetben megalapozottak, így a Törvényszék Kadi-ítéletét ebből a szempontból hatályon kívül kell helyezni.

44 A Bíróság a Kadi-ítéletének 348. pontjában továbbá kimondta, hogy mivel a Tanács nem közölte a fellebbezővel a vele szemben előírt korlátozó intézkedések megalapozásához a terhére rótt körülményeket, és nem is biztosított számára jogot arra, hogy az ezen intézkedések megállapítását követő ésszerű határidőn belül tudomást szerezzen az említett körülményekről, az érintett nem tudta érdemben ismertetni az ezzel kapcsolatos álláspontját. A Bíróság ebből azt a következtetést vonta le a fenti pontban,

hogy nem tartották tiszteletben a fellebbező védelemhez való jogát, különösen a meghallgatáshoz való jogot.

45 A Bíróság a Kadi-ítéletének 349. pontjában továbbá megállapította, hogy a terhére rótt körülményekről történő tájékoztatás hiányában és tekintettel az említett ítélet 336. és 337. pontjában már megállapított azon viszonyra, amelyek a védelemhez való jog és a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jog között fennállnak, a fellebbező nem tudta megfelelő feltételek mellett az említett körülmények tekintetében megvédeni jogait a közösségi bíróság előtt, ezért az említett hatékony bírósági jogorvoslathoz való jog megsértését szintén meg kell állapítani.

46 Végezetül a felperes azon kifogásai tekintetében, amelyet a tulajdon tiszteletben tartásához való jognak a 881/2002 rendelet alapján vele szemben előírt, befagyasztásra vonatkozó intézkedések általi megsértése tekintetében felhozott, a Bíróság a Kadi-ítéletének 366. pontjában megállapította, hogy az e rendelettel előírt korlátozó intézkedések a tulajdonhoz való jog korlátozásának minősülnek, amelyek főszabály szerint igazolhatók (lásd továbbá a Bíróság Hassan-ítéletének 91. pontját).

47 A Bíróság azonban ugyanezen ítélet 369. és 370. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy az adott ügy körülményei között, amikor is a rendeletet a felperesre vonatkozó részében anélkül hozták meg, hogy ez utóbbinak bármilyen, azt lehetővé tévő garanciát nyújtottak volna, hogy ügyével az illetékes hatóságokhoz fordulhasson, mindezt olyan helyzetben, amikor a tulajdonhoz való jogának korlátozását jelentősnek kell minősíteni a rá vonatkozóan előírt korlátozó intézkedések általános hatályára és tényleges időtartamára tekintettel, ezen intézkedések vele szembeni meghozatala a tulajdonhoz való jogának nem igazolható korlátozását jelenti.

48 Az EK 231. cikkel összhangban a Bíróság a 881/2002 rendelet joghatásait három hónapot meg nem haladó időszakra fenntartotta, amely időszak lehetővé tette a Tanács számára a megállapított jogsértések orvoslását, ám megfelelően figyelembe véve a szóban forgó korlátozó intézkedéseknek a fellebbező jogaira és szabadságaira gyakorolt jelentős hatását. Ezzel kapcsolatban a Bíróság egyfelől megjegyezte, hogy e rendeletnek a fellebbezőre vonatkozó részében, azonnali hatállyal történő megsemmisítése súlyos és helyrehozhatatlan kárt okozhat az e rendelettel bevezetett és a Közösség által végrehajtandó korlátozó intézkedések hatékony érvényesülésének területén, másfelől nem zárható ki, hogy az ügy érdemi része szempontjából a fellebbezővel szemben ilyen intézkedések elrendelése ugyanakkor indokoltnak bizonyulhat (a Bíróság Kadi-ítéletének 373–376. pontja).

A Törvényszék és a Bíróság Kadi-ítéletének utóhatásai

49 2008. szeptember 8-i levelével Franciaország ENSZ melletti állandó képviselője az Unió nevében eljárva arra kérte a Szankcióbizottságot, hogy az 1822. (2008) számú határozat 13. pontjának megfelelően sürgősen tegye elérhetővé honlapján az indokolás azon összefoglalását, amelyek megalapozták a felperes e bizottság listájára való felvételét.

50 2008. október 21-i levelével a Szankcióbizottság elnöke közölte az indokolás fenti összefoglalását Franciaország ENSZ melletti állandó képviselőjével, engedélyezve annak közlését a felperessel és/vagy annak ügyvédeivel. Az indokolás összefoglalásának a szövege a következő:

„Yasin Abdullah Ezzedine Kadi [...] természetes személy a következő cselekményei miatt eleget tesz a [Szankcióbizottság] általi felvételre vonatkozó feltételeknek: a) az al-Kaida-hálózat, Oszáma bin Láden, a Tálibán, vagy az azokkal összeköttetésben álló

sejt, hálózat vagy frakció által, azzal együttműködve, a nevében vagy a javára elkövetett cselekmények vagy tevékenységek finanszírozásában, tervezésében, lehetővé tételében, előkészítésében, illetve elkövetésében való részvétel; b) fegyver és fegyverrel kapcsolatos anyagok biztosítása, eladása vagy szállítása bármelyikük számára; c) bármelyik említett szervezet számára történő toborzás; illetve d) egyéb támogatás bármelyikük cselekményeihez, illetve tevékenységeihez [lásd a Biztonsági Tanács 1822. (2008) számú határozatának 2. pontját].

Y. A. Kadi elismerte, hogy az egyik alapító tagja volt a Muwafaq Alapítványnak, és irányította a tevékenységeit. A Muwafaq Alapítvány mindvégig az afgán iroda [Makhtab al-Khidamat/Al Kifah] (QE.M.12.01.) égisze alatt működött, amelyet Abdullah Azzám és Oszáma bin Láden [Usama Muhammed Awad Bin Laden] (QI.B.8.01.) alapított, és az al-Kaida (QE.A.4.01.) előfutára volt. Az afgán iroda 2001. június eleji megszűnését és az al-Kaidába történő beleolvadását követően több, az afgán irodával korábban kapcsolatban álló nem kormányközi szervezet, köztük a Muwafaq Alapítvány szintén csatlakozott az al-Kaidához.

1992-ben Kadi Shafiq Ben Mohamed Ben Mohamed Al-Ayadit (QI.A.25.01.) bízta meg a Muwafaq Alapítvány európai irodáinak vezetésével. A 90-es évek közepén így Al-Ayadi vezette a Muwafaq Alapítvány bosznia-hercegovinai irodáját. Kadi az al-Kaida híres támogatója, Wa'el Hamza Abd al-Fatah Julaidan (QI.J.79.02.) ajánlására szervezte be Al-Ayadit, aki Oszáma bin Láden oldalán harcolt a 80-as években Afganisztánban. Amikor Al-Kadi kinevezte őt a Muwafaq Alapítvány európai igazgatójának, Al-Ayadi az Oszáma bin Ládennel kötött megállapodások alapján tevékenykedett. Al-Ayadi a Tunéziai Iszlám Front egyik legfontosabb vezetője volt, a 90-es évek elején visszatért Afganisztánba, ahol katonai jellegű kiképzésen vett részt, majd másokkal együtt Szudánba ment, hogy Oszáma bin Ládennel találkozzon, akivel hivatalos megállapodást kötött tunéziaiak fogadására és kiképzésére vonatkozóan. Amikor második alkalommal találkozott Oszáma bin Ládennel, megállapodtak, hogy bin Láden bosznia-hercegovinai támogatói Olaszországból érkező, tunéziai harcosokat fogadnak.

1995-ben Talad Fuad Kassem, az Al-Gama'at al Islamiyya (Iszlám csoport) igazgatója bejelentette, hogy a Muwafaq Alapítvány logisztikai és pénzbeli támogatást nyújt egy Bosznia-Hercegovinában harcoló csapatnak. A 90-es évek közepén a Muwafaq Alapítvány hozzájárult az e harcosok terrorista cselekményeihez nyújtott pénzügyi támogatáshoz, valamint az Albániából Bosznia-Hercegovinába irányuló fegyverkereskedelemhez. E tevékenységek egy részét Oszáma bin Láden finanszírozta.

Kadi egyben a szarajevói székhelyű, mára már megszűnt Depositna Banka egyik fő részvényese volt, ahol Al-Ayadi is betöltött tisztségeket, és Kadi érdekeit képviselte. Ebben a bankban tarthatták azokat a találkozókat, amelyeken egy Szaúd-Arábiában található amerikai létesítmény elleni támadást készítettek elő.

Kadi ezen túlmenően több társaság tulajdonosa volt Albániában, amelyek pénzösszegeket utaltak át szélsőségeseknek, illetve olyan beosztásokban alkalmaztak szélsőségeseket, amelyek lehetővé tették a szóban forgó társaságok vagyona feletti ellenőrzést. A Kadihoz tartozó albániai társaságok közül körülbelül ötnek adott bin Láden működési támogatást."

51 Ezt követően az indokolás ezen összefoglalását az 1822. (2008) számú határozat 13. pontjának megfelelően a Szankcióbizottság honlapján is közzétették.

52 2008. október 22-i levelével Franciaország ENSZ melletti állandó képviselője eljuttatta az indokolás ugyanezen összefoglalását a Bizottságnak annak érdekében, hogy az megfelelhessen a Bíróság Kadi-ítéletének.

53 2008. október 22-én a Bizottság levelet küldött a felperesnek, amelyben tájékoztatta, hogy a Szankcióbizottság által eljuttatott és az említett levélhez csatolt indokolás összefoglalásában pontosított indokok alapján jogi aktust szándékozik elfogadni a 881/2002 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének első francia bekezdése alapján annak érdekében, hogy továbbra is szerepeltesse az e rendelet I. mellékletében. A Bizottság hozzáfűzte, hogy e levél célja az volt, hogy lehetőséget adjon a felperesnek, hogy előterjeszthesse észrevételeit az indokolás összefoglalásában szereplő indokokkal kapcsolatban, és a végleges határozat meghozatala előtt minden relevánsnak ítélt tájékoztatást megadjon neki. E célból 2008. november 10-ig biztosított a felperesnek határidőt.

54 Az indokolás e levélhez csatolt összefoglalásának (a továbbiakban: az indokolás összefoglalása) a szövege megegyezik a Szankcióbizottság által közölt indokolás összefoglalásával (lásd a fenti 50. pontot).

55 2008. november 10-i levelével a felperes a Bizottságnak válaszolva előterjesztette észrevételeit. Többek között:

– kérte a Bizottságot, hogy nyújtson be olyan bizonyítékokat, amelyek megerősítik az indokolás összefoglalásában, valamint a bizottsági ügyirat releváns irataiban szereplő állításokat és kijelentéseket;

– még egy lehetőséget kért arra, hogy miután megkapta ezeket a bizonyítékokat, észrevételeket tehessen velük kapcsolatban;

– bizonyítékokkal alátámasztva megkísérelte megcáfolni az indokolás összefoglalásában szereplő állításokat, mivel úgy ítélte meg, hogy módjában áll az általános jellegű vádakra válaszolni.

56 A Bizottság 2008. november 28-án elfogadta a 881/2002 rendelet 101. alkalommal történő módosításáról szóló 1190/2008/EK rendeletet (HL L 322., 25. o.; a továbbiakban: megtámadott rendelet).

57 A megtámadott rendelet (3)–(6), (8) és (9) preambulumbekezdésének szövege a következő:

„(3) A Bíróság [Kadi-]ítéletének való megfelelés érdekében a Bizottság tájékoztatta Y. A. Kadit [az indokok összefoglalásáról], és lehetőséget adott neki[...] arra, hogy álláspontj[a] ismertetése érdekében ezekre észrevételt tegyen[…].

(4) A Bizottság megkapta a Y. A. Kadi […] által benyújtott észrevételeket, és megvizsgálta azokat.

(5) A[Szankcióbizottság] által összeállított, azon személyekre, csoportokra és szervezetekre vonatkozó felsorolás, amelyekre a rendeletnek megfelelően a pénzeszközök és gazdasági források befagyasztása vonatkozik, magában foglalja Y. A. Kadit […].

(6) Miután a Bizottság alaposan megvizsgálta Y. A. Kadi 2008. november 10-én kelt levelében foglalt észrevételeit, valamint tekintettel a pénzeszközök és gazdasági források befagyasztásának megelőző jellegére, a Bizottság úgy ítéli meg, hogy Y. A. Kadi felsorolásban való feltüntetése az al-Kaida hálózattal való összeköttetése alapján indokolt.

[…]

(8) A fentiekre tekintettel az I. mellékletet ki kell egészíteni Y. A. Kadival […].

(9) Ezt a rendeletet 2002. május 30-tól kell alkalmazni, tekintettel a 881/2002[…] rendelet értelmében a pénzeszközök és gazdasági források befagyasztásának megelőző jellegére, valamint azon gazdasági szereplők jogos érdekvédelmének igényére, akik a [Bíróság Kadi-ítéletével] megsemmisített rendelet jogszerűségére támaszkodtak."

58 A megtámadott rendelet 1. cikke és melléklete értelmében a 881/2008 rendelet I. melléklete akképp módosul, hogy többek között a következő bejegyzéssel egészül ki a „Természetes személyek" pont:

„Yasin Abdullah Ezzedine Qadi (más néven a) Kadi, Shaykh Yassin Abdullah, b) Kahdi, Yasin, c) Yasin Al-Qadi). Születési ideje: 1955.2.23. Születési helye: Kairó, Egyiptom. Állampolgársága: szaúd-arábiai. Útlevélszáma: a) B 751550, b) E 976177 (2004.3.6-án bocsátották ki, 2009.1.11-én jár le). Egyéb információk: Jeddah, Szaúd-Arábia."

59 A megtámadott rendelet 2. cikke értelmében a rendelet 2008. december 3-án lép hatályba és 2002. május 30-tól kell alkalmazni.

60 A Bizottság 2008. december 8-i levelében válaszolt a felperes 2008. november 10-i észrevételeire, megjegyezve, hogy megvizsgálta a fenti észrevételeket, valamint összevetette az indokolás összefoglalást és az azzal kapcsolatban ismertetett érveket. Többek között így érvel:

– mivel átadta a felperesnek az indokolás összefoglalását, és felkérte arra, hogy tegye meg rá az észrevételeit, megfelelt a Bíróság Kadi-ítéletének;

– a Bíróság Kadi-ítélete nem írja elő a felperes által kért „további bizonyítékok közlését”;

– a Biztonsági Tanács releváns határozatai a vagyon „megelőző jellegű” befagyasztását követelik meg, amit megerősít a Pénzügyi Akciócsoport (Financial Action Task Force, FATF) „terrorizmus finanszírozása ellen irányuló III. különleges ajánlása”; a fent említett befagyasztásnak a bizonyítékok szintjének tekintetében „ésszerű indokokon vagy alapon kell nyugodnia, amelyek lehetővé teszik annak gyanúját, hogy a megnevezett személy vagy szervezet terrorista, aki vagy amely a terrorizmust vagy nemzetközi terrorista szervezetet finanszíroz”;

– jogosan hagyta figyelmen kívül a felperes által, a vele szemben megfogalmazott vádak megcáfolása céljából, különösen az ellene Svájcban, Törökországban és Albániában indított büntetőeljárások megszüntetésére vonatkozóan előadott bizonyítékokat azzal az indokkal, hogy ezek a bizonyítékok „a büntetőeljárások” körébe tartoznak, amelyeknek „a bizonyítás terén más követelményei vannak, mint a [Szankcióbizottság] által alkalmazandó, természetüket tekintve megelőző jellegű követelmények”.

61 A Bizottság a következőképpen folytatta elemzését: „[k]övetkezésképp az Ön által a 2008. november 10-én kelt levélben megfogalmazott észrevételek gondos vizsgálatát követően a Bizottság úgy ítéli meg, [hogy] a listára való felvételét indokolják az al-Kaida hálózathoz fűződő kapcsolatai[;] az indokolást e levélhez mellékeljük". A Bizottság csatolta továbbá a levélhez a megtámadott rendelet szövegét, emlékeztetett e rendelet Törvényszék előtti megtámadásának lehetőségére, végül pedig felhívta a felperes figyelmét arra, hogy az érintett személyek, csoportok és szervezetek bármikor kérhetik a Szankcióbizottságtól a törlést, pontosítva az elérhetőségeket és azt a honlapot, ahol a felperes részletesebb információkat találhat.

62 A Bizottság 2008. december 8-i leveléhez csatolt indokolása megegyezik az indokolás összefoglalásával.

Eljárás

63 E körülmények között terjesztette elő a felperes a Törvényszék Hivatalához 2009. február 26-án benyújtott keresetlevelével a jelen keresetet.

64 A Törvényszék Hivatalához ugyanezen a napon benyújtott külön beadványával a felperes kérelmet nyújtott be a Törvényszék eljárási szabályzatának 76a. cikke szerinti gyorsított eljárás alkalmazása iránt. A Bizottság 2009. március 20-án előterjesztette az e kérelemre vonatkozó észrevételeit. A Bizottság meghallgatását követően a Törvényszék (hetedik tanács) 2009. március 20-i határozatával helyt adott ennek a kérelemnek.

65 A Bizottság az ellenkérelemhez csatolta Franciaország Unió melletti állandó képviselőjének 2008. október 22-i levelét, mellékelve hozzá a Szankcióbizottság által közölt indokolás összefoglalását (lásd a fenti 52. pontot), azt állítva, hogy ez az összes dokumentum, amelyet az Egyesült Nemzetektől kapott, és amelyen a megtámadott rendelet alapul.

66 A felek meghallgatását követően, 2009. május 5-i és 2009. július 3-i végzésével a Törvényszék hetedik tanácsának elnöke megengedte egyfelől az Európai Unió Tanácsa, másfelől a Francia Köztársaság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága számára a beavatkozást a Bizottság kérelmeinek támogatása végett.

67 A Hivatalhoz 2009. november 18-án benyújtott beadványában a Bizottság a felperes és az amerikai hatóságok között a United States District Court for the District of Columbia (az Amerikai Egyesült Államok Kerületi Bírósága, Columbia Kerület) előtt folyamatban lévő eljárásra vonatkozó iratot nyújtott be. A felperes és a Tanács 2009. december 10-én nyújtatták be írásbeli észrevételeiket erre az iratra vonatkozóan.

68 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (hetedik tanács) megnyitotta az eljárás szóbeli szakaszát.

69 2010. június 10-i levelében a felperes benyújtotta a UK Supreme Court Ahmed és társai ügyben hozott ítéletének másolatát.

70 A Törvényszék a 2010. június 17-i tárgyaláson meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a Törvényszék kérdéseire adott válaszaikat. A tárgyaláson a felperes előterjesztette „az 1526. (2004) határozat alapján létrehozott elemző-támogató és szankciófelügyeleti csoport kilencedik jelentését" (S/2009/245. sz. dokumentum, a továbbiakban: a szankciófelügyeleti csoport kilencedik jelentése), amely jelentést a Szankcióbizottság

elnöke a Biztonsági Tanács elnökének a 2009. május 11-én kelt levélben adott át, és amelynek célja, hogy segítse a Szankcióbizottságot feladatának ellátásában.

A felek kérelmei

71 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– eljárási szabályzatának 64. cikke alapján hozzon arra irányuló pervezető intézkedést, amely elrendeli, hogy a Bizottság tegye közzé a megtámadott rendelet „elfogadására vonatkozó valamennyi dokumentumot”;

– az őt érintő részében semmisítse meg a megtámadott rendeletet;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

72 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

73 A Bizottság továbbá úgy ítéli meg, hogy mivel a felperesnek a 881/2002 rendelet I. mellékletében szereplő listára való felvétele kizárólag az ellenkérelemhez csatolt iratokon alapul, nem lehet a Törvényszéket arra kérni, hogy ezek benyújtását pervezető intézkedéssel rendelje el.

74 A Tanács, a Francia Köztársaság és az Egyesült Királyság támogatja a Bizottság kereseti kérelmének első részét.

A tényállás

75 A felperes szaúdi állampolgár, üzletember és bankár, 1955-ben született. Elismerte, hogy 1998-tól az alapítvány tevékenységének megszűnéséig a Muwafaq Alapítvány ügyintézője volt, amelyet Jersey-ben nyilvántartásba vett karitatív alapítványként jellemez.

76 A felperes pénzeszközei 2001. október 20. óta be vannak fagyasztva az egész Unióban, eredetileg a Szankcióbizottság listájára történő 2001. október 17-i felvételét követően (lásd a fenti 30. és 31. pontot) elfogadott 2062/2001 rendelet alapján, majd a 881/2002 rendelet alapján, végül a fent említett 881/2002 rendeletnek a Bíróság Kadi-ítéletével történő részleges megsemmisítését követően a megtámadott rendelet alapján.

77 A felperes azt állítja, hogy soha nem állt kapcsolatban a terrorizmussal, és soha nem nyújtott semmilyen pénzügyi vagy egyéb jellegű támogatást az Oszáma bin Ládennel kapcsolatos és a más jellegű terrorizmushoz. Soha nem ítélték el, vagy állapították meg bűnösségét terrorizmussal kapcsolatos bármilyen bűncselekmény miatt, sehol a világon.

78 A felperes hozzáfűzi, hogy az Egyesült Államok kérésére anélkül vették fel a Szankcióbizottság listájára, hogy az Egyesült Nemzetektől függetlenül megvizsgálták vagy értékelték volna az Egyesült Államok által vele szemben megfogalmazott állításokat. Márpedig ezen állítások nagy része nyilvánvalóan téves, mint például az, hogy a felperesnek van egy testvére, vagy hogy a Dossari-család tagja. Az Egyesült Államok hatóságai továbbá bizonyos újságcikkekben megfogalmazott állításokra, például Jack Kelley újságíró által a *USA Today* napilap 1999. október 29-i számában írt cikkre hivatkoztak, amely többek között azt állította, hogy a Muwafaq Alapítvány Oszáma bin Láden „álcájául" szolgált. Márpedig J. Kelley egy vizsgálatot követően később lemondásra kényszerült, és egy helyesbítő cikket jelentettek meg a *USA Today* internetes oldalán 2004. április 13-án, amely azt állította, hogy J. Kelley „néhány szenzációs hírt gyártott", és az a cikk, amelyre az amerikai hatóságok alapoztak, több hibát tartalmazott.

Indokolás

Előzetes megfontolások

79 A felperes – a bírósági felülvizsgálat jelen esetben megfelelő terjedelmére vonatkozó néhány előzetes megfontolás kifejtését követően – öt jogalapra hivatkozik a jelen kereset alátámasztására. Az első az elegendő jogalap hiányán alapul. A második, amely két részre oszlik, a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésén alapul. A harmadik az EK 253. cikkben előírt indokolási kötelezettség megsértésén alapul. A negyedik a tények nyilvánvalóan téves értékelésén alapul. Végül az ötödik az arányosság elvének megsértésén alapul.

80 Először a bírósági felülvizsgálat jelen esetben megfelelő terjedelmének kérdését kell megvizsgálni, amelyet joggal minősített mindegyik fél előzetesnek, majd ezt követően a kereset második és ötödik jogalapját, amelyek lényegében megegyeznek a Bíróság által a Kadi-ítéletében megvizsgált kifogásokkal.

81 E vizsgálat érdekében nem szükséges helyt adni a felperes által kért pervezetési intézkedésnek. Nem vitatott ugyanis, hogy a Bizottság ellenkérelmének mellékletéhez csatolta mindazokat az iratokat, amelyek alapján a megtámadott rendeletet elfogadta, és amelyekre ezen intézkedés vonatkozhat.

A bírósági felülvizsgálat jelen esetben megfelelő terjedelméről

A felek érvei

82 Elsőként a felperes „célszerűnek és szükségesnek" ítéli meg, hogy a Törvényszék a jelen esetben „alapos és szigorú" bírósági felülvizsgálatot végezzen. E tekintetben a Bíróság Kadi-ítéletének 281. és 326. pontjára, valamint Poiares Maduro főtanácsnok ezen ügyre vonatkozó indítványának (EBHT 2008., I-6363. o.) 45. pontjára hivatkozik. Hivatkozik továbbá a 2580/2001 rendelet alapján elfogadott, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi intézkedések jogszerűségének megítélése során a Törvényszék által a T-228/02. sz., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran kontra Tanács ügyben 2006. december 12-én hozott ítélet (EBHT 2006., II-4665. o., a továbbiakban: OMPI-ítélet) 154., 155. és 159. pontjában, a T-256/07. sz., People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ügyben 2008. október 23-án hozott ítélet (EBHT 2008., II-3019. o., a továbbiakban: PMOI I-ítélet) 141–143. pontjában,

valamint a T-284/08. sz., People's Mojahedin Organization of Iran kontra Tanács ügyben 2008. december 4-én hozott ítélet (EBHT 2008., II-3487. o., a továbbiakban: PMOI II-ítélet) 74. és 75. pontjában meghatározott felülvizsgálat „teljes" terjedelmére.

83 Másodsorban a felperes úgy ítéli meg, hogy az alábbi indokok miatt különösen meggyőző bizonyítékok szükségesek a szóban forgó pénzeszköz-befagyasztásra vonatkozó intézkedések igazolásához:

– ez a drákói szigorú, időbeli és összeghatárral nem rendelkező intézkedés jelentősen sérti az alapvető jogait, amelynek következményei pusztítóak lehetnek (Poiares Maduro főtanácsnok Kadi-ügyre vonatkozó, fent hivatkozott indítványának 47. pontja);

– ez az intézkedés szankciónak minősül, ahogyan az objektíve kiderül a FATF Bizottság által hivatkozott értelmező feljegyzéseiből, mivel a Bizottság nyilvánosan terroristaként vagy a terrorizmus híveként könyveli el;

– a vagyona 2001 óta be van fagyasztva, noha ezen befagyasztás fenntartását illetően a Bizottságot inkább az „aktuális vagy jövőbeli fenyegetettség" fennállására vonatkozó feltételnek, és nem pusztán a „múltbeli magatartás" feltételének kellene vezérelnie (a PMOI I-ítélet 110. pontja).

84 Harmadsorban a felperes úgy ítéli meg, hogy a Törvényszéknek a megtámadott rendeletet különös figyelemmel kell megvizsgálnia, mivel azt állítólagosan az alapvető jogoknak a Bíróság által a Kadi-ítéletében meghatározott súlyos sérelmének orvoslása céljából fogadták el (különösen a 334., 358., 369. és 370. pont; lásd továbbá a PMOI I-ítélet 60–62. pontját).

85 A Bizottság és a beavatkozó kormányok szerint igazságos egyensúlyra kell jutni azon magánszemély hatékony bírósági felülvizsgálathoz fűződő alapvető joga között, amellyel az rendelkezik, akinek valamely közösségi intézkedés alapján befagyasztották a pénzeszközeit, és a Biztonsági Tanács által az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete alapján elfogadott kötelező határozatoknak megfelelő, a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelem szükségessége között.

86 Ezzel kapcsolatban a Bizottság a bírósági felülvizsgálat két szintjének megkülönböztetését javasolja az alapján, hogy a szóban forgó intézkedés a Közösség diszkrecionális mérlegelésével járó saját hatáskörének gyakorlása körébe tartozik-e, vagy sem (az OMPI-ítélet 107. pontja).

87 A felülvizsgálat első, „korlátozottnak" minősített szintjét a Törvényszék az OMPI- és a PMOI-ítéleteiben határozta meg, a 2001/931 közös álláspont és a 2580/2001 rendelet végrehajtása körében. Ez a szóban forgó befagyasztási-intézkedés indokolásaként felhozott tények és körülmények megítélésére, valamint azon bizonyítékok és információk vizsgálatára terjed ki, amelyeken e megítélés alapszik (az OMPI-ítélet 154. pontja), anélkül hogy a közösségi bíróság az ilyen intézkedések meghozatalának alapjául szolgáló bizonyítékok, tények és körülmények megítélésével helyettesíthetné a közösségi intézmények értékelését (az OMPI-ítélet 159. pontja). A felülvizsgálat az eljárási és az indokolásra vonatkozó szabályok tiszteletben tartásának, a tények tárgyi pontosságának, valamint a tények nyilvánvalóan téves értékelése és a hatáskörrel való visszaélés hiányának vizsgálatára korlátozódik. Ez a korlátozott felülvizsgálat különösen azon célszerűségi megfontolások értékelésére alkalmazandó, amelyeken a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedés alapul.

88 A felperes állításával szemben a bírósági felülvizsgálat ezen első, korlátozott szintje nem ültethető át a jelen ügyhöz hasonló olyan esetre, amely egy olyan közösségi aktusra vonatkozik, amelyet a tagállamok által az Oszáma Bin Ládennel, az al-Kaida szervezet tagjaival és a Tálibánnal, valamint a velük összeköttetésben álló személyekkel, csoportokkal, vállalkozásokkal és szervezetekkel szembeni korlátozó intézkedésekről, továbbá a 96/746/KKBP, 1999/727/KKBP, 2001/154/KKBP és a 2001/771/

KKBP közös álláspont hatályon kívül helyezéséről szóló, 2002. május 27-i 2002/402/KKBP tanácsi közös álláspontban (HL L 139., 4. o.; magyar nyelvű különkiadás 18. fejezet, 1. kötet, 292. o.) egyhangúlag kifejezett szándékkal összhangban fogadtak el, és amely a Szankcióbizottság által név szerint megnevezett magánszemélyekkel és szervezetekkel szemben közvetlenül meghozott egyéni szankciók kollektív végrehajtására irányul.

89 A Bizottság ezzel kapcsolatban emlékeztet arra, hogy az Egyesült Nemzetek keretein belül vállalt kötelezettségek betartása feltétlenül szükséges akkor, amikor a Közösség a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott határozatait hajtja végre (a Bíróság Kadi-ítéletének 293. pontja). Ebből következik, hogy a közösségi intézmények az EK-Szerződés értelmében kötelesek a Szankcióbizottság határozatainak megfelelni (a Bíróság Kadi-ítéletének 296. pontja).

90 A közösségi bíróságok azonban kötelesek megvizsgálni, hogy a közösségi végrehajtási intézkedés elfogadása megfelel-e az EK-Szerződés alkotmányossági elveinek, amelyek között szerepelnek az alapvető jogok (a Bíróság Kadi-ítéletének 298–314. pontja). Az Egyesült Nemzetek ezen viszonyrendszere nem igazolja tehát a „joghatóság alóli általános mentességet" a közösségi jogrendben, amíg a Szankcióbizottság felülvizsgálati eljárása nem biztosítja a bírói jogvédelem garanciáit (a Bíróság Kadi-ítéletének 322., 326. és 327. pontja).

91 A Bizottság és a beavatkozó kormányok szerint eddig kizárólag az eljárási garanciáknak az érintett közösségi hatóság általi betartásának ellenőrzésére vonatkozott a Bíróság által azokban az ügyekben gyakorolt bírósági felülvizsgálat, amelyekben a Szankcióbizottság által meghozott szankciókat végrehajtó, szóban forgó közösségi aktusokat támadták meg (a Bíróság Kadi-ítéletének 336. és 345–353. pontja). Ezzel szemben a Bíróság még nem határozott azon indokok bírósági felülvizsgálatának terjedelméről, amelyeken a közösségi végrehajtási intézkedés alapul. A Törvényszéknek első alkalommal kell tehát meghatároznia a bírósági felülvizsgálat megfelelő

terjedelmét, különös figyelmet fordítva azon nemzetközi környezetre, amelyben a megtámadott rendeletet elfogadták.

92 Ezzel kapcsolatban a Bizottság kiemeli az ENSZ valamennyi tagállama számára az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 2. cikkének (5) bekezdésében előírt azon kötelezettséget, hogy „az Egyesült Nemzetek részére a jelen Alapokmánynak megfelelően folytatott bármely tevékenységéhez minden segítséget megad[ja]nak". A Biztonsági Tanács 1822. (2008) számú határozatának 8. pontja a közelmúltban egyébként szintén megerősítette a tagállamok azon kötelezettségét, hogy a Szankcióbizottság listájára felvett személyekkel szemben meghozott szankciókat végrehajtsák és tiszteletben tartsák.

93 Ugyanez érvényes abban az esetben, ha a Szankcióbizottság határozatait az egyes tagállamok nem egyénileg hajtják végre az Unión belül, hanem az EK 60. cikk és az EK 301. cikk szerinti közösségi intézkedések elfogadásával. A Bizottság megjegyzi, hogy a Bíróság a Kadi-ítéletének 294. pontjában rámutatott arra, hogy e hatáskör gyakorlása során a Közösség köteles különös jelentőséget tulajdonítani annak a ténynek, hogy az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 24. cikkének megfelelően amikor a Biztonsági Tanács az ezen Alapokmány VII. fejezete alapján fogad el határozatokat, arra a nemzetközi béke és biztonság világviszonylatban történő fenntartása érdekében e nemzetközi szervre ruházott fő felelősség keretében kerül sor, amely felelősség az említett VII. fejezet keretében „magában foglalja annak meghatározását, hogy mi jelent fenyegetést a nemzetközi békére és biztonságra nézve, valamint, hogy melyek az azok megőrzéséhez vagy helyreállításához szükséges intézkedések".

94 A Bizottság és a beavatkozó kormányok azt állítják, hogy mivel közölték a felperessel a 881/2002 rendelet I. mellékletébe való felvétel indokait, a Közösség lehetőséget adott neki arra, hogy kifejthesse álláspontját, és megcáfolhassa azokat az állításokat, miszerint kapcsolatban áll a nemzetközi terrorizmussal. A felperes által előterjesztett észrevételeket gondosan meg kell vizsgálnia a Bizottságnak. Ha a felperes mégis meg kívánja támadni a Szankcióbizottság indokolásának összefoglalását alátámasztó

bizonyítékokat, a Közösségnek nem feladata, hogy a fent említett bizottság értékelését utólag ezen bizonyítékok általa történő értékelésével helyettesítse. Ezen túlmenően a Közösségnek nem áll módjában egy ilyen utólagos vizsgálat elvégzése, mivel ezeket a bizonyítékokat mindössze az Egyesült Nemzetek egyik tagállama közölte a Szankcióbizottságban.

95 A tárgyaláson a Bizottság megerősítette, hogy egyik szóban forgó bizonyítékkal sem rendelkezik. Véleménye szerint azok bemutatást az ENSZ azon tagállamaitól kell kérni, amelyek rendelkeznek velük.

96 A Törvényszék által feltett egyik kérdésre válaszul a Bizottság – a beavatkozó kormányok támogatásával – rámutatott arra, hogy egyfelől nagyon szűk az a mozgástér, amellyel véleménye szerint a Szankcióbizottság értékeléseinek vitatása terén rendelkezik, és e mozgástér valójában az olyan teljesen nyilvánvaló ténybeli vagy értékelési hibák felülvizsgálatára korlátozódik, mint például a megnevezett személy személyazonossága. Abban az esetben, ha bebizonyosodik, hogy ilyen hiba történt, a Bizottságnak fel kellene vennie a kapcsolatot a Szankcióbizottsággal annak orvoslása céljából.

97 A Bizottság és a beavatkozó kormányok szerint „aláásná" az Egyesült Nemzetek szankciórendszerét, ha elfogadnák a felperes azon kérését, hogy hozzanak létre egy külön közösségi eljárást a bizonyítékok közlésére és értékelésére. A Szankcióbizottságnak, amely e területre szakosodott, és amelyre külön szabályok vonatkoznak a titoktartás és a szakértelem területén, pontosan az a feladata, hogy a különösen érzékeny bizonyítékokat kezelje. A Bizottság és a beavatkozó kormányok hozzáfűzik, hogy ha a végrehajtási intézkedés meghozatala előtt az Egyesült Nemzetek mind a 192 tagállamának egyenként kellene nyilatkoznia a rendelkezésre álló bizonyítékokról, az Egyesült Nemzetek nemzetközi terrorizmus elleni küzdelemre vonatkozó központosított

szankciórendszere azonnal „összeomlana", és így nem lenne lehetséges az alapvető jogok betartása és a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelem szükségessége közötti igazságos egyensúly megteremtése.

98 A hatékony bírói jogvédelem alkotmányos elvének a közösségi bíróságok által a Bíróság Kadi-ítéletét követően történő végrehajtását illetően a Bizottság és a beavatkozó kormányok megjegyzik, hogy habár ezek a bíróságok határkörrel rendelkeznek a megtámadott rendelet felülvizsgálatára, ez a felülvizsgálat a Közösség számára biztosított korlátozott szereptől függ, és a Közösségnek nem feladata a Szankcióbizottság határozatainak vagy a kizárólag New Yorkban őrzött bizonyítékok felülvizsgálata. A Bizottság és a beavatkozó kormányok kiemelik továbbá, hogy a Biztonsági Tanácsra ruházták az annak meghatározására irányuló hatáskört, hogy valamely személy összeköttetésben áll az al-Kaidával, és a terrorista cselekmények finanszírozásának vagy előkészítésének megakadályozása céljából ezért szükséges a vagyonát befagyasztani, és nehéz a politika ennél jelentősebb, összetettebb, olyan területét elképzelni, amely a nemzetközi és a belső biztonság védelmére vonatkozó értékeléseket igényel.

99 A Bizottság és a beavatkozó kormányok szerint a fentiekből az következik, hogy a Közösség egészében nem helyettesítheti saját értékelésével a Szankcióbizottság értékelését. Azt a mérlegelési jogkört, amellyel ez utóbbi rendelkezik, nem csupán a Közösség politikai szerveinek kell tiszteletben tartaniuk, hanem a bíróságainak is. A jelen esetben a Törvényszéknek tehát tiszteletben kell tartania a Bizottság azon határozatát, hogy nem helyettesíti a saját értékelésével a Szankcióbizottság értékelését, kivéve ha a Bizottság ezen határozata nyilvánvalóan tévesnek bizonyul.

100 Ellenkező esetben a Törvényszék – a Bizottság és a beavatkozó kormányok szerint – olyan kötelezettségeket írhatna elő az Unió tagállamai számára, amelyek közvetlenül ellentmondanának az Egyesült Nemzetek Alapokmányának és a közösségi jognak. Ha a Törvényszéknek a saját értékelésével kellene helyettesítenie a Szankcióbizottság értékelését, és arra a következtetésre jutna, hogy valamely személy nem teljesíti az ahhoz szükséges feltételeket, hogy a 881/2002 rendelet I. mellékletébe felvegyék,

az Unió tagállamai – az ENSZ tagállamaiként – továbbra is kötelesek lennének végrehajtani a Szankcióbizottság határozatát, miközben az Unió tagállamaként kötelesek lennének azt nem végrehajtani. Márpedig – fűzi hozzá a Bizottság – az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 103. cikkéből következik, hogy az Unió tagállama nem igazolhatja a közösségi joggal az Egyesült Nemzetek Alapokmánya alapján fennálló kötelezettségei végrehajtásának elmulasztását.

101 Mindezen indokok alapján a Bizottság arra kéri a Törvényszéket, hogy vizsgálja meg, hogy egyfelől a felperes számára valóban biztosítani kell-e a meghallgatáshoz való jogot, másfelől a felperesi észrevételek Bizottság általi értékelése ésszerűtlen-e, vagy tartalmaz-e nyilvánvaló hibát.

102 A Tanács maga is vitatja a Bíróság Kadi-ítéletének a felperes általi értelmezését. A felperes néhány lépéssel eltávolodik annak összefüggéseitől, és olyan értelemmel ruházza fel, amelyet a Bíróság nem szándékozott annak adni. Miután a Bíróság ezen ítélet 351. pontjában megállapította, hogy nem áll módjában felülvizsgálni a megtámadott aktus jogszerűségét, valójában nem vizsgálta meg felülvizsgálata terjedelmének vagy intenzitásának kérdését, és nem is adott semmilyen iránymutatás ezzel kapcsolatban.

103 Ennél pontosabban, a Tanács azzal érvel, hogy az a kérdés, hogy a felperes összeköttetésben állt-e az al-Kaida hálózattal vagy a Tálibánnal, a Szankcióbizottság értékelését kívánja meg, amely azon intézkedésekkel kapcsolatos biztonsági megfontolásokon alapul, amelyeket az összegyűjtött információk és adatok alapján a terrorizmus elleni küzdelem érdekében kell meghozni.

104 A Bíróság a Kadi-ítéletének 294. pontjában elismerte a Biztonsági Tanács elsődleges szerepét e téren. A gyakorlatban ez azt jelenti, hogy a közösségi intézményeknek nem

kell a Biztonsági Tanács kötelező határozatában szereplő értékelést a saját, arra vonatkozó értékelésükkel helyettesíteniük, hogy fennáll-e az összeköttetés az egyén és az al-Kaida hálózat vagy a Tálibán között.

105 A Tanács úgy ítéli meg továbbá, hogy a Törvényszéknek a jelen esetben ugyanazt a megközelítésmódot kellene elfogadnia, mint amelyet akkor követ, amikor a közösségi intézmények összetett és tágan meghatározott célokkal kapcsolatban tesznek megállapításokat. A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a közösségi intézmények széles mérlegelési jogkörrel rendelkeznek, és választásukat csak akkor kell megsemmisíteni, ha nyilvánvaló mérlegelési hibát vétenek vagy visszaélnek a hatáskörükkel (a Bíróság C-248/95. és C-249/95. sz., SAM Schiffahrt és Stapf egyesített ügyekben 1997. július 17-én hozott ítéletének [EBHT 1997., I-4475. o.] 24. és 25. pontja, valamint a C-344/04. sz., IATA és ELFAA-ügyben 2006. január 10-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-403. o.] 80. pontja).

106 A jelen ügyben szereplő értékelések ugyanis összetettek, és olyan intézkedések értékelését követelik meg, amelyek a nemzetközi és a belső biztonság biztosítása érdekében szükségesek. A hírszerző szolgálatok szakértelmét és olyan politikai ítélőképességet követelnek meg, amellyel – a Tanács szerint – kizárólag a kormányok rendelkeznek.

107 Az, hogy a jelen esetben az értékelés a Szankcióbizottságtól, és nem a közösségi intézményektől származik, nem befolyásolja annak jellegét, és egyáltalán nem változtatja meg azt az elvet, amelynek értelmében a közösségi bíróságnak tartózkodnia kell attól, hogy saját értékelésével helyettesítse az illetékes politikai szervek értékelését. A Tanács úgy ítéli meg e tekintetben, hogy a Törvényszék nem vizsgálhatja meg és nem is köteles megvizsgálni az értékelés alapját, amely véleménye szerint a kormányok kizárólagos hatáskörébe tartozik a terrorizmus elleni küzdelem keretében.

108 A tárgyaláson a Tanács egyébként azt állította, hogy a Bíróság Kadi-ítéletéből nem következik, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi intézkedések – marginális – bírósági felülvizsgálatának ki kell terjednie maguknak a bizonyítékoknak az értékelésére is (a pénzeszközök befagyasztásának igazolására felhozott – marginális – indokok felülvizsgálatával szemben). Ez különösen a fent említett ítélet bizonyos nyelvi változataiból, mégpedig az angol és a svéd változatából derül ki egyértelműen.

109 A Tanács felhívja a figyelmet a felperes által javasolt, mélyreható törvényszéki felülvizsgálat általánosabb következményeire is. A Bizottsághoz és a beavatkozó kormányokhoz hasonlóan a Tanács úgy ítéli meg, hogy ez a felülvizsgálat olyan helyzethez vezethet, amikor a tagállamokra – az Egyesült Nemzetek és az Unió tagjaként – egymásnak ellentmondó kötelezettségek vonatkoznak.

110 A Tanács szerint, ha az Egyesült Nemzetek valamennyi tagállama ezt a megközelítésmódot fogadná el, az Egyesült Nemzeteken alapuló rendszer nem lenne működőképes. A Tanács rámutat, hogy a Bíróság a Kadi-ítéletében kiemelte a Biztonsági Tanács elsődleges szerepét a nemzetközi béke és biztonság fenntartása terén. Véleménye szerint a felperes által javasolt megközelítésmód veszélyeztetné a Biztonsági Tanács ezen feladat ellátására való képességét.

111 A Tanács összességében úgy ítéli meg, hogy a Törvényszéknek meg kellett volna erősítenie a Biztonsági Tanács elsődleges szerepét e területen, és úgy kellett volna határoznia, hogy a közösségi intézmények nem helyettesíthetik az egyén és al-Kaida hálózat vagy a Tálibán közötti kapcsolat fennállására vonatkozó saját értékelésükkel azt az értékelést, amely a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott kötelező határozatában szerepel.

A Törvényszék álláspontja

112 Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a Bíróság alapokmányának 61. cikke alapján a Törvényszéket a jelen eljárásban nem kötik a Bíróság által a Kadi-ítéletben eldöntött jogkérdések.

113 Márpedig a beavatkozó intézmények és kormányok a jelen eljárásban nyomatékosan megismételték a Bíróság Kadi-ítéletének alapjául szolgáló ügyben az Egyesült Nemzetek által a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelem keretében létrehozott szankciórendszer megváltoztatásának veszélyével kapcsolatosan általuk kifejtett azon aggodalmakat, amelyek egy olyan típusú nemzeti vagy regionális szintű bírósági felülvizsgálat bevezetéséből erednének, mint amelyet a felperes a Bíróság Kadi-ítéletének fényében javasolt.

114 Igaz ugyan, hogy amennyiben elfogadottnak tekinthető a Biztonsági Tanács azon elvi hatásköre, amely inkább a magánszemélyekkel, mint az államokkal vagy a kormányokkal szembeni szankciók elfogadására irányul (smart sanctions), ez a bírósági felülvizsgálat összeütközésbe kerülhet a Biztonsági Tanács jogosítványaival, különösen azzal, hogy meghatározza, mi jelent fenyegetést a nemzetközi békére és biztonságra nézve, megállapítsa az ilyen veszély fennállását, és meghatározza az ahhoz szükséges eszközöket, hogy ennek véget vessen.

115 Alapjában nézve jogi szempontból bizonyos kétségek emelhetők ki a Bíróság Kadi-ítéletének egyrészt a nemzetközi joggal, és különösen az Egyesült Nemzetek Alapokmányának 25. és 103. cikkével, másfelől az EK- és az EU-Szerződéssel, nevezetesen az EK 177. cikk (3) bekezdésével, az EK 297. cikkel és az EK 307. cikkel, valamint az EU 11. cikk (1) bekezdésével és az EU 19. cikk (2) bekezdésével (lásd továbbá az EUSZ 3. cikk (5) bekezdését és az EUSZ 21. cikk (1) és (2) bekezdését, valamint a Liszszaboni Szerződéshez csatolt, a tagállamok kormányképviselőinek konferenciájának a közös kül- és biztonságpolitikáról szóló 13. nyilatkozatát, amely hangsúlyozza, hogy

„az Európai Uniót és tagállamait továbbra is kötelezik az Egyesült Nemzetek Alapokmányában foglalt rendelkezések, különös tekintettel a Biztonsági Tanácsnak és tagjainak a nemzetközi béke és biztonság fenntartásában vállalt elsődleges felelősségére") való összeegyeztethetőségét illetően.

116 Ezzel kapcsolatban különösen azt állították, hogy habár a Bíróság a Kadi-ítéletének 287. pontjában kimondta, hogy a közösségi bíróságnak nem feladata az EK 220. cikk szerinti kizárólagos hatáskör keretében felülvizsgálni a Biztonsági Tanács által az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott határozat jogszerűségét, az bizonyos, hogy egy olyan közösségi aktus jogszerűségének felülvizsgálata, amely egy ilyen határozat közösségi szinten történő végrehajtására korlátozódik, és nem hagy semmilyen mérlegelési jogkört e tekintetben, szükségessé teszi az ily módon végrehajtott határozatnak a közösségi jogrend normái és elvei tekintetében történő felülvizsgálatát.

117 Megállapításra került továbbá, hogy a Bíróság a Kadi-ítéletének 320–325. pontjában mindenesetre elvégezte azt a bírósági felülvizsgálatot, hogy az Egyesült Nemzetek által létrehozott szankciórendszer megfelel-e az EK-Szerződésben foglalt alapvető jogok bírósági védelmi rendszerének, a Bizottság azon érvére válaszul, miszerint a fent említett alapvető jogok kellő védelemben részesültek ebben a rendszerben, figyelembe véve különösen a felülvizsgálati eljárás azon módosítását, amely elfogadható lehetőséget biztosít az érintett magánszemélyek és szervezetek számára a Szankcióbizottság általi meghallgatásra. A Bíróság a fent említett ítélet 322. és 323. pontjában nevezetesen kimondta, hogy a szóban forgó felülvizsgálati eljárás „nyilvánvalóan nem biztosítja a hatékony bírói jogvédelem garanciáit", és hogy az érintett személyeknek vagy szervezeteknek „nincs tényleges lehetőségük jogaik védelmére".

118 Ugyanakkor – habár a Bíróság a Kadi-ítéletének 288. pontjában megállapította, hogy a közösségi bíróság azon esetleges ítélete, amely megállapítja, hogy az ilyen határozat végrehajtására irányuló közösségi jogi aktus ellentétes a közösségi jogrendbe tartozó

magasabb rendű normával, nem jelenti e határozatnak a nemzetközi jog szintjén meglévő elsőbbségének megkérdőjelezését – megállapításra került, hogy azon ítélet, amely a szóban forgó közösségi aktust megsemmisíti, mindenképpen azzal a következménnyel jár, hogy hatástalanná teszi ezt az elsőbbséget a közösségi jogrendben.

119 Így – habár a Bíróság általában az EK 307. cikk fényében értelmezi a közösségi jog és a nemzetközi jog közötti kapcsolatot (lásd ezzel kapcsolatban a C-124/95. sz. Centro-Com ügyben 1997. január 14-én hozott ítélet [EBHT 1997., I-81. o.] 56–61. pontját, ahol a Bíróság kimondta, hogy az EK 234. cikk [jelenleg, módosítást követően, EK 307. cikk] lehetővé tehet eltérést akár az elsődleges jogtól, jelen esetben az EK 133. cikktől is) – a Kadi-ítéletében kizárta ennek a cikknek az alkalmazhatóságát abban az esetben, ha „az EU 6. cikk (1) bekezdésében az Unió alapjaként említett, a szabadság, a demokrácia, az emberi jogok és az alapvető szabadságok tiszteletben tartása és a jogállamiság elvei" (303. pont) merülnek fel, vagy más megfogalmazás szerint „a közösségi jogrend alapjait képező elvek, köztük az alapvető jogok védelm[ének] elv[e]"szerepel (304. pont). Ezen elveket illetően a Bíróság úgy tűnik, hogy egy teljesen autonóm jogrendként értelmezte az EK-Szerződés alkotmányos kereteit, amely nincs alárendelve a nemzetközi jog magasabb rendű normáinak, a jelen esetben az Egyesült Nemzetek Alapokmányából eredő jognak.

120 Végezetül, mivel az Egyesült Nemzetek Alapokmánya egy államok közötti megállapodás, és ráadásul az Európai Gazdasági Közösséget létrehozó, Rómában, 1957. március 25-én aláírt szerződés elfogadását megelőzően fogadták el, bizonyos kérdéseket vetett fel ennek az Alapokmánynak a Közösség és egy vagy több állam vagy nemzetközi szervezet között kötött, az EK 300. cikk szerinti nemzetközi megállapodáshoz való hasonlítása, amely a Bíróság Kadi-ítéletének 306–309. pontjában azon következtetés igazolásként szerepel, miszerint a „közösségi jog szintjén meglévő ezen elsőbbség nem terjed ki az elsődleges jogra" (308. pont).

121 A Törvényszék elismeri, hogy ezek a kritikák nem teljesen alaptalanok. Relevanciájukat illetően azonban a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a jelen ügyhöz hasonló körülmények között, ahol a Törvényszéknek a fent említett aktus megsemmisítése iránti keresetet elutasító ítéletével szemben benyújtott fellebbezés keretében a Bíróság által megsemmisített korábbi aktus helyettesítéseként a Bizottság által elfogadott aktusról van szó, a jogorvoslati elv és az ezzel összefüggő hierarchikus bírósági szervezet alapján tanácsos, hogy a Törvényszék – különleges körülmények hiányában, főszabály szerint – ne kérdőjelezze meg a Bíróság határozatában eldöntött jogkérdéseket. Annál is inkább igaz ez, amikor a jelen esethez hasonlóan a Bíróság nagytanácsban határozott, és nyilvánvalóan elvi jelentőségű ítéletet kívánt hozni. Ezért, ha választ kellene adni az intézmények, a tagállamok és a jogtudomány által a Bíróság Kadi-ítélete nyomán felvetett kérdésekre, a Bíróságnak magának kellene megadnia ezt a választ a jövőben elé kerülő ügyekben.

122 Mellesleg meg kell jegyezni, hogy bár néhány nemzeti fellebbviteli bíróság inkább ahhoz hasonló megközelítésmódot fogadott el, mint amelyet a Törvényszék a Kadi-ítéletében követett (lásd ebben az értelemben a lausanne-i Tribunal fédéral [szövetségi bíróság, Svájc] 2007. november 14-én az 1A.45/2007. sz., Youssef Mustapha Nada c/Secrétariat d'État pour l'Économie ügyben hozott határozatát, és a House of Lords [Lordok Háza, Egyesült Királyság] 2007. december 12-i Al-Jedda v. Secretary of State for Defence [2007] UKHL 58 ítéletét, amely jelenleg az Emberi Jogok Európai Bírósága [a továbbiakban: EJEB] előtt folyamatban lévő 27021/08. sz., Al Jedda kontra Egyesült Királyság ügy tárgyát képezi), más bíróságok inkább a Bíróság megközelítésmódját követték, úgy ítélve meg, hogy a Szankcióbizottság kinevezési rendszere összeegyeztethetetlen a független és pártatlan bíróság előtti hatékony bírói jogorvoslathoz való, alapvető joggal (lásd ebben az értelemben a kanadai Szövetségi Bíróság 2009. június 4-én az Abousfian Abdelrazik v The Minister of Foreign Affairs and the Attorney General of Canada [2009] FC 580 ítéletét, amelyre a UK Supreme Court Ahmed és társai ügyben hozott ítéletének 69. pontja hivatkozik).

123 Márpedig a jelen esetben a bírósági felülvizsgálat terjedelmének és intenzitásának a Bizottság és a beavatkozó kormányok (lásd a fenti 86–101. pontot), valamint a Tanács

(lásd a fenti 102–111. pontot) által javasolt módon történő korlátozása ahhoz vezetne, hogy nem volna megvalósítható az a fajta hatékony bírósági felülvizsgálat, amelyet a Bíróság a Kadi-ítéletében megkövetelt, hanem pusztán az ilyen felülvizsgálat látszata volna megteremthető. Ez valójában a Törvényszék által a Kadi-ítéletében követett megközelítésmód fenntartását jelentené, amellyel kapcsolatban a Bíróság a fellebbezés során hozott ítéletében úgy ítélte meg, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot. A Törvényszék úgy ítéli meg, hogy főszabály szerint a Bíróság, és nem az ő hatáskörébe tartozik, hogy adott esetben megváltoztassa az ítélkezési gyakorlatát, ha az – főként a beavatkozó intézmények és kormányok által hivatkozott súlyos nehézségekre való tekintettel – indokoltnak bizonyul.

124 Amint a Bizottság és a Tanács felveti, kétségtelen, hogy a Bíróság a Kadi-ítéletében többek között emlékeztetett arra, hogy a Közösség hatásköreit a nemzetközi jog tiszteletben tartásával kell gyakorolni (291. pont), hogy az Egyesült Nemzetek keretein belül vállalt kötelezettségek betartása feltétlenül szükséges a nemzetközi béke és biztonság fenntartása területén akkor, amikor a Közösség a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott határozatait az EK 60. és EK 301. cikk alapján elfogadott közösségi jogi aktusok megalkotásával hajtja végre (293. pont), ez utóbbi hatáskör gyakorlása során a Közösség köteles különös jelentőséget tulajdonítani annak a ténynek, hogy az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 24. cikkének megfelelően amikor a Biztonsági Tanács az ezen Alapokmány VII. fejezete alapján fogad el határozatokat, arra a nemzetközi béke és biztonság világviszonylatban történő fenntartása érdekében e nemzetközi szervre ruházott fő felelősség keretében kerül sor, amely felelősség az említett VII. fejezet keretében magában foglalja annak meghatározását, hogy mi jelent fenyegetést a nemzetközi békére és biztonságra nézve, valamint, hogy az azok megőrzéséhez vagy helyreállításához szükséges intézkedések meghozatalát (294. pont), és hogy ezen intézkedések kidolgozása során a Közösség megfelelően figyelembe veszi az érintett határozat szövegét és céljait, valamint az Egyesült Nemzetek Alapokmányából eredő, az ilyen végrehajtás tekintetében releváns kötelezettségeket (296. pont).

125 Mindezek ellenére a Bíróság a Kadi-ítéletében ugyanakkor megállapította, hogy a Biztonsági Tanács által az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete alapján elfogadott határozatok végrehajtásának az e tekintetben az ENSZ egyes tagjai belső jogrendjében alkalmazandó részletes szabályoknak megfelelően kell megtörténnie (298. pont), hogy az Egyesült Nemzetek révén létrejött nemzetközi jogrendet szabályozó elvekből nem következik az, hogy a vitatott rendelethez hasonló közösségi jogi aktus belső jogszerűségének az alapvető jogokra tekintettel történő bírósági felülvizsgálata kizárt lenne amiatt, hogy e jogi aktus egy ilyen határozat végrehajtására irányul (299. pont), ezen jogi aktus ilyen joghatóság alóli mentességének az EK-Szerződésben semmilyen alapja sincs (300. pont), a Bíróság által a közösségi jogi aktusok érvényességének az alapvető jogokra tekintettel történő felülvizsgálatát ugyanis az EK-Szerződésből, mint önálló jogrendszerből eredő alkotmányos garancia jogközösségben való kifejeződésének kell tekinteni, amelyet „nemzetközi megállapodás" nem sérthet (316. pont), és hogy következésképpen „a közösségi bíróságoknak az EK-Szerződés alapján biztosított hatáskörüknek megfelelően biztosítaniuk kell valamennyi közösségi jogi aktus jogszerűségének a közösségi jog általános elveinek szerves részét képező alapvető jogokra tekintettel történő, főszabály szerint teljes felülvizsgálatát, beleértve az olyan jogi aktusokat is, […] amelyek a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott határozatainak végrehajtására irányulnak" (326. pont).

126 A Törvényszék ezért tekinti úgy végeredményben, hogy a jelen esetben – ahogyan a Bíróság a Kadi-ítéletnek 326. és 327. pontjában kimondta – a megtámadott rendelet jogszerűségének a közösségi jog általános elveinek szerves részét képező alapvető jogokra tekintettel történő, főszabály szerint teljes felülvizsgálatát köteles elvégezni anélkül hogy a fent említett rendelet joghatóság alóli mentességet élvezne amiatt, hogy a Biztonsági Tanácsnak az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott határozatának végrehajtására irányul.

127 Ekként kell eljárni legalábbis addig, amíg a Szankcióbizottság által bevezetetett felülvizsgálati eljárás nyilvánvalóan nem biztosítja a hatékony bírói jogvédelem garanciáit, amint a Bíróság a Kadi-ítéletének 322. pontjában sugallta (lásd továbbá Poiares

Maduro főtanácsnok fent említett ügyre vonatkozó, fent hivatkozott indítványának 54. pontját).

128 Márpedig a Bíróság által a Kadi-ítéletének 323–325. pontjában ezzel kapcsolatban kifejtett, főként az ún. fókuszponttal kapcsolatos megfontolások alapvetően továbbra is érvényesek maradnak jelenleg is, figyelembe véve az „ombudsmani hivatalt" is, amelynek a létrehozataláról lényegében az 1904. (2009) számú határozattal döntöttek, és amelyet ez követően hamarosan felállítottak. Lényegében a Biztonsági Tanács még mindig nem tartja kívánatosnak egy olyan független és pártatlan fórum felállítását, amelynek a Szankcióbizottság egyedi határozatai ellen irányuló keresetek jogi és ténybeli elbírálása lenne a feladata. Ezen túlmenően a fókuszpontok rendszere és az ombudsmani hivatal sem sérti azt az elvet, miszerint valamely személynek a Szankcióbizottság listájáról való törlése egyhangúságot követel meg ebben a bizottságban. Ezenfelül azon bizonyítékoknak a kiválasztása, amelyek az érintett tudomására hozhatók, továbbra is teljes mértékben annak az államnak a szabad mérlegelési jogkörébe tartozik, amelyik javasolta a személy felvételét a Szankcióbizottság listájára, és egyetlen mechanizmus sem garantálja, hogy az érdekelt elegendő információval rendelkezik ahhoz, hogy lehetősége legyen érdemben védekezni (még arról sem szükséges tájékoztatni, hogy melyik állam kérte a Szankcióbizottság listájára való felvételét). Legalább ezen indokok miatt a fókuszpont és az ombudsman felállítása nem egyezik meg a Szankcióbizottság határozataival szembeni hatékony bírói jogorvoslat intézményével (lásd ezzel kapcsolatban továbbá a UK Supreme Court Ahmed és társai ügyben hozott ítéletének 77., 78., 149., 181., 182. és 239. pontjában kifejtett megfontolásokat, valamint a szankciófelügyeleti csoport kilencedik jelentésének III. pontjában kifejtett megfontolásokat).

129 E körülmények között a közösségi bíróság által a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi intézkedések felett gyakorolt felülvizsgálat csak akkor tekinthető hatékonynak, ha közvetve kiterjed a Szankcióbizottság által tett érdemi értékelésekre, valamint az azok alapjául szolgáló bizonyítékokra (lásd továbbá ebben az értelemben a UK Supreme Court Ahmed és társai ügyben hozott ítéletének 81. pontját).

130 Azon bírósági felülvizsgálat terjedelmét és intenzitását illetően, amelyet a Törvényszéknek kell gyakorolnia, a Bizottság azt állítja, hogy a Bíróság a Kadi-ítéletében nem határozott erről a kérdésről (lásd a fenti 91. pontot). A Tanács ugyanakkor azt állítja, hogy a Bíróság nem vizsgálta meg ezt a kérdést, és a legcsekélyebb iránymutatással sem szolgált ezzel kapcsolatban (lásd a fenti 102. és 108. pontot).

131 Ez az érv nyilvánvalóan téves.

132 Elsőként, hosszú indokolásának végén a Bíróság kimondta, hogy a jogszerűség szóban forgó felülvizsgálatának „főszabály szerint teljesnek" kell lennie, és „[a közösségi bíróságoknak] az EK-Szerződés alapján biztosított hatáskörüknek megfelelően" kell gyakorolniuk (a Bíróság Kadi-ítéletének 326. pontja), kifejezetten elutasítva ezenfelül a Törvényszék azon álláspontját, miszerint a szóban forgó aktusnak „joghatóság alóli mentességgel" kell rendelkeznie azzal az indokkal, hogy a Biztonsági Tanács által az Egyesült Nemzetek Alapokmányának VII. fejezete alapján elfogadott határozatok végrehajtására korlátozódik (a Bíróság Kadi-ítéletének 327. pontja), a Bíróság ezzel szemben teljesen egyértelműen utalt arra, hogy általában milyen terjedelműnek és intenzitásúnak kell lennie e felülvizsgálatnak.

133 Másodsorban a Bíróság a Kadi-ítéletének 336. pontjában arra a következtetésre jutott, hogy ennek a felülvizsgálatnak vonatkoznia kell többek között azon indokok jogszerűségére, amelyeken a megtámadott közösségi aktus alapszik. Márpedig a fent említett 336. pontban az e következtetés igazolására felhozott ítélkezési gyakorlatból (lásd különösen a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítélet [EBHT 2005., I-5425. o.] 462. pontját) kiderül, hogy az indokok jogszerűségének ezen felülvizsgálata többek között kiterjed a megtámadott aktus megalapozottságának vizsgálatára, valamint arra, hogy esetleg tartalmaz-e hibákat.

134 Harmadsorban a Bíróság a Kadi-ítélet 342–344. pontjában hangsúlyozta, hogy noha a Közösség és a tagállamai biztonságát és nemzetközi kapcsolatainak folytatását érintő kényszerítő megfontolások megakadályozhatják, hogy az érdekeltekkel bizonyos információkat közöljenek, ez a hatékony bírói jogvédelem elvének tiszteletben tartását illetően nem jelenti azt, hogy az olyan korlátozó intézkedések, mint amilyeneket a vitatott rendelet előír, kikerülnek a közösségi bíróság felülvizsgálata alól, ha bizonyos, hogy az azokat megállapító jogi aktus érinti a nemzetbiztonságot és a terrorizmust. Hasonló esetben a közösségi bíróság feladata az általa gyakorolt bírósági felülvizsgálat keretében olyan technikákat alkalmazni, amelyek lehetővé teszik egyrészről az érintett jogi aktus elfogadásához figyelembe vett információk jellegére és forrásaira vonatkozó jogos biztonsági aggodalmak, másfelől pedig azon szükséglet összehangolását, hogy a jogalanynak kellően biztosítsák az eljárási szabályok nyújtotta előnyöket.

135 A Bíróság Kadi-ítéletének ezen pontjaiból, valamint az EJEB itt hivatkozott, 1996. november 15-i Chahal kontra Egyesült Királyság ítéletből (*Ítéletek és Határozatok Tára*, 1996-V, 131. §) nyilvánvalóan kiderül, hogy a Bíróság szándéka arra irányult, hogy a „főszabály szerint teljes" bírósági felülvizsgálata ne csupán a megtámadott aktus nyilvánvaló megalapozottságára terjedjen ki, hanem azokra a bizonyítékokra és információkra is, amelyeken az ebben az aktusban szereplő értékelések alapulnak.

136 A szankciófelügyeleti csoport szintén hasonlóképpen értelmezte a felülvizsgálat fogalmát, mivel a kilencedik jelentésének 19. pontjában megállapította, hogy a Kadi-ítéletében a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az Unió által a szankció alkalmazása során követett eljárások sértették az érintettek alapvető jogait, mivel „a korlátozó intézkedéseket igazoló, velük szemben felhozott bizonyítékokat nem közölték és következésképp nem gyakorolhatták a védelemhez való jogukat".

137 A Bíróság ezenfelül a közelmúltban, a 2580/2001 rendeletben előírt szankciók végrehajtásával kapcsolatos ügyben megerősítette, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi intézkedés jogszerűségének érdemben történő, az annak „alátámasztásaként felhozott tények, valamint bizonyítékok és információk igazolására irányuló megfelelő bírósági felülvizsgálata" elengedhetetlen a nemzetközi terrorizmus elleni küzdelem követelményei, valamint a szabadságok és az alapvető jogok védelme közötti igazságos egyensúly biztosításának lehetővé tételéhez (a Bíróság C-550/09. sz., E. és F. ügyben 2010. június 29-én hozott ítéletének [EBHT 2010., I-6213. o.] 57. pontja).

138 Negyedsorban meg kell jegyezni, hogy a Bíróság által a Kadi-ítéletben a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére alapított felperesi jogalapok vizsgálata körében kifejtett indokok nagy része megismétli a Törvényszék által az OMPI-ítélet alapjául szolgáló ügyben a felperes által felhozott, ezzel megegyező jogalapok vizsgálata körében kifejtett indokokat. Így a Bíróság Kadi-ítéletének 336., 340., 342., 343., 344., 345., 346., 348., 349., 351. és 352. pontja lényegében többékevésbé megismétli az OMPI-ítélet 129, 128, 133., 156., 158., 160., 161., 162., 166. és 173. pontját. Ebből azt a következtetést kell levonni, hogy mivel a Bíróság a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog állítólagos megsértésével kapcsolatban lényegében megismétli a Törvényszék által az OMPI-ügyben kifejtett indokolást, jóváhagyta és át kívánta venni a Törvényszék által az OMPI-ítélet alapjául szolgáló ügyben végzett bírósági felülvizsgálat terjedelmét és intenzitását.

139 A jelen esetben megfelelő bírósági felülvizsgálat terjedelmét és intenzitását illetően tehát a Törvényszék által az OMPI-ítéletben, valamint az ezt követő, a fenti 82. pontban említett, a fenti 32–35. pontban szereplő intézkedések végrehajtásával kapcsolatos jogviták területére vonatkozó ítélkezési gyakorlatban kidolgozott elveket kell átültetni a jelen esetre.

140 Ezzel kapcsolatban emlékeztetni kell arra, hogy az OMPI-ítélet 153. pontjában a Törvényszék kimondta, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozóan hozott határozat jogszerűségének bírósági felülvizsgálatát az EK 230. cikk második bekezdése írja elő, amelynek értelmében a közösségi bíróság hatáskörrel rendelkezik az olyan keresetek tekintetében, amelyeket hatáskör hiánya, lényeges eljárási szabályok megsértése, az EK-Szerződés vagy az alkalmazására vonatkozó bármely jogi rendelkezés megsértése vagy hatáskörrel való visszaélés miatt nyújtottak be.

141 Az OMPI-ítélet 159. pontjában, a PMOI I-ítélet 137. pontjában, a PMOI II-ítélet 55. pontjában és a T-341/07. sz., Sison kontra Tanács ügyben 2009. szeptember 30-án hozott ítélet (EBHT 2009., II-3625. o.) 97. pontjában a Törvényszék elismerte, hogy az illetékes közösségi intézmény széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik a KKBP alapján elfogadott közös álláspontnak megfelelően az EK 60., EK 301. és EK 308. cikk alapján gazdasági és pénzügyi szankciós intézkedések meghozatala érdekében figyelembe veendő elemeket illetően. Ez a mérlegelési jogkör különösen azokra a célszerűségi szempontokra vonatkozik, amelyeken az ilyen határozatok alapulnak.

142 Jóllehet a Törvényszék az adott területen széles mérlegelési jogkört ismer el az illetékes közösségi intézmény számára, ez nem jelenti azonban, hogy nem vizsgálhatja felül azt, hogyan értelmezi ez az intézmény a releváns adatokat (a PMOI I-ítélet 138. pontja, a PMOI II-ítélet 55. pontja és a fent hivatkozott Sison kontra Tanács ügyben hozott ítélet 98. pontja). A közösségi bíróságnak nem csupán a hivatkozott bizonyítékok tárgyi valószerűségét, megbízhatóságát és következetességét kell vizsgálnia, hanem azt is ellenőriznie kell, hogy ezek a bizonyítékok tartalmazzák-e az adott helyzet értékeléséhez figyelembe veendő összes releváns adatot, valamint hogy e bizonyítékok alátámasztják-e a belőlük levont következtetéseket. E felülvizsgálat keretében azonban a közösségi bíróság nem helyettesítheti az illetékes közösségi intézmény célszerűségi értékelését a sajátjával (lásd analógia útján a Bíróság C-525/04. P. sz., Spanyolország kontra Lenzing ügyben 2007. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-9947. o.] 57. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

143 Az OMPI-ítélet 154. pontjában (lásd továbbá a PMOI II-ítélet 74. pontját) a Törvényszék egyébiránt megállapította, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi határozat jogszerűségének bírósági felülvizsgálata kiterjed a határozat indokolásaként felhozott tények és körülmények megítélésére, valamint azon bizonyítékok és információk vizsgálatára, amelyeken e megítélés alapszik, amint azt a Tanács kifejezetten elismerte az írásbeli beadványaiban a Törvényszék T-306/01. sz., Yusuf és Al Barakaat International Foundation kontra Tanács és Bizottság ügyben 2005. szeptember 21-én hozott ítéletének (EBHT 2005., II-3533. o.) alapjául szolgáló ügyben (lásd ezen ítélet 225. pontját). A Törvényszéknek meg kell bizonyosodnia e tekintetben a védelemhez való jog és az indokolási követelmény tiszteletben tartásáról, valamint adott esetben a Tanács által az ennek megkerülése érdekében kivételként felhozott kényszerítő megfontolások megalapozottságáról.

144 Az OMPI-ítélet 155. pontjában (lásd továbbá a PMOI II-ítélet 75. pontját) a Törvényszék megjegyezte, hogy a jelen esetben annál is inkább elengedhetetlennek tűnik e felülvizsgálat, mert ez jelenti az egyetlen olyan eljárási biztosítékot, amely lehetővé teszi a nemzetközi terrorizmus leküzdésének követelményei és az alapvető jogok védelme közötti igazságos egyensúly biztosítását. Mivel az illetékes közösségi intézmények által az érdekeltek védelemhez való jogával szemben emelt korlátozásokat független és pártatlan, szigorú bírósági felülvizsgálattal kell ellensúlyozni (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-341/04. sz. Eurofood IFSC ügyben 2006. május 2-án hozott ítéletének [EBHT 2006., I-3813. o.] 66. pontját), a közösségi bíróságnak lehetőségének kell lennie a pénzeszköz-befagyasztási intézkedések jogszerűségének és megalapozottságának felülvizsgálatára, anélkül hogy vele szemben hivatkozni lehetne az illetékes intézmény által felhasznált bizonyítékok és információk titkosságára vagy bizalmas jellegére.

145 A Törvényszék a PMOI II-ítélet 73. pontjában hozzáfűzte, hogy a Tanács nem alapozhatja a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatát az ügyirat valamely tagállam által közölt információira vagy anyagaira, ha e tagállam nem hajlandó engedélyezni annak az e határozat jogszerűségének felülvizsgálatára jogosult közösségi bírósággal való közlését. A PMOI II-ítélet 76. pontjában a Törvényszék megállapította, hogy a Tanács és a francia hatóságok részéről annak megtagadása, hogy akár kizárólag a Törvényszékkel közöljenek bizonyos, olyan információkat, amelyeken a megtámadott aktus a jelen esetben alapult, azon következménnyel jár, hogy nem teszi

lehetővé a Törvényszéknek a megtámadott határozat jogszerűségi felülvizsgálatát. A PMOI II-ítélet 78. pontjában a Törvényszék ilyen körülmények között arra következtetett, hogy megsértették a felperes hatékony bírósági felülvizsgálathoz való alapvető jogát.

146 Az OMPI-ítélet 156. pontjában a Törvényszék továbbá e tekintetben hangsúlyozta, hogy noha az EJEB el ismeri, hogy a bizalmas információk felhasználása elengedhetetlennek mutatkozhat, mikor a nemzetbiztonság forog kockán, ez azonban véleménye szerint nem jelenti azt, hogy a nemzeti hatóságok mentesülnek a nemzeti bíróságok bármely felülvizsgálata alól, ha azt állítják, hogy az ügy a nemzetbiztonságot és a terrorizmust érinti (lásd az EJEB fent hivatkozott Chahal kontra Egyesült Királyság ítéletet, 131. § és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, valamint a 2003. március 12-i 46221/99. sz., Öcalan kontra Törökország ítéletet, az *Ítéletek és Határozatok Tárában* még nem tették közzé, 106. §, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

147 Az OMPI-ítélet 156. pontjában a Törvényszék hozzáfűzte, hogy nem szükséges állást foglalnia az előtte folyamatban lévő jelen kereset keretében azon külön kérdésről, hogy a felperessel és/vagy ügyvédeivel közölni lehet-e olyan bizonyítékokat és információkat, amelyeknek a bizalmas jellegére hivatkoztak, vagy hogy ezeket kizárólag a Törvényszékkel közölhetik, valamely meghatározandó külön eljárás szerint oly módon, hogy megőrizzék a szóban forgó közérdekeket, miközben elegendő mértékű bírói jogvédelmet nyújtanak az érintettnek.

148 Az OMPI-ítéletet követő ítélkezési gyakorlatban megszilárdult ezen megfontolásokat ki kell egészíteni a jelen ügyben szereplőhöz hasonló, befagyasztásra vonatkozó intézkedések időbeli terjedelmével kapcsolatos, ezen intézkedések jellegén és hatásain alapuló bizonyos megfontolásokkal.

149 Ezek az intézkedések ugyanis különösen szigorúak azokra nézve, akikre vonatkoznak. A felperes már közel tíz éve egy olyan rendszer hatálya alá tartozik, amely határozatlan időre befagyasztotta valamennyi pénzeszközét és egyéb vagyonát, amellyel nem rendelkezhet a Szankcióbizottság által adott mentesség nélkül. A Kadi-ítéletének 358. pontjában a Bíróság már megállapította, hogy a befagyasztásra vonatkozó intézkedés korlátozza a felperes tulajdonhoz való jogának gyakorlását, amelyet jelentősnek kell minősíteni egyrészt az általános hatályára tekintettel, másrészt amiatt, hogy az 2001. október 20. óta alkalmazandó. Az Ahmed és társai ügyben hozott ítéletének 60. és 192. pontjában maga a UK Supreme Court is azt az álláspontot képviselte, hogy nem túlzás megállapítani, hogy az ily módon meghatározott személyek állami „fogvatartottak": a mozgásszabadságuk súlyosan korlátozva van, mivel nem férhetnek hozzá a pénzeszközeikhez, és e pénzeszközök befagyasztásának hatásai rájuk és családjukra nézve is igen súlyosak lehetnek.

150 Ugyanakkor felvethető a kérdés, hogy a Törvényszék által a Kadi-ítélet 248. pontjában tett, és lényegében a Bíróság által a Kadi-ítéletének 358. pontjában megismételt észrevétel, miszerint a pénzeszközök befagyasztása biztosítási intézkedés, amely – az elkobzástól eltérően – nem az érintetteknek a pénzköveteléseiken fennálló tulajdonjogának lényegét sérti, csupán azok használatát korlátozza; nem kérdőjelezhető-e meg akkor, amikor közel tíz év eltelt a felperes pénzeszközeinek eredeti befagyasztása óta. Ugyanez vonatkozik a Biztonsági Tanács több alkalommal, így többek között az 1822. (2008) számú határozatában megismételt azon megállapítására is, miszerint a kérdéses intézkedések „megelőző jellegűek, és függetlenek a nemzeti jog büntetőjogi szabályaitól". Az emberi élet léptékében tíz év ugyanis jelentős időtartam, és a szóban forgó intézkedések megelőző vagy megtorló, biztosítási vagy elkobzási, polgári vagy büntető jogi intézkedésként történő minősítése továbbra is nyitottnak tűnik (ezzel kapcsolatban lásd továbbá a szankciófelügyeleti csoport kilencedik jelentésének 34. pontját). Szintén ez a véleménye az Egyesült Nemzetek emberi jogi főbiztosának, aki az Egyesült Nemzetek 2009. szeptember 2-i közgyűléséhez címzett, „Report [...] on the protection of human rights and fundamental freedoms while countering

terrorism" című jelentésében (A/HRC/12/22. számú dokumentum, 42. pont) a következőképpen fogalmaz:

„Mivel a listára való felvételre vonatkozó egyedi határozatok időtartama jelenleg határozatlan, ez azt eredményezheti, hogy a vagyon ideiglenes befagyasztása állandósulhat, amely azonban a szankció súlyossága miatt büntetőjogi szankcióval lehet egyenértékű. Ez azzal a veszéllyel jár, hogy jóval túllép az Egyesült Nemzetek azon célkitűzésén, hogy a terrorveszélyt jelentő valamely egyedi eset ellen küzdjön. Ezen túlmenően nem azonosak a bizonyítási követelmények és az eljárások. Ez súlyos problémákat vet fel az emberi jogok területén, mivel minden büntetőjogi határozatot vagy bíróságnak kell meghoznia, vagy bírósági felülvizsgálat alá vethetőnek kell lennie."

151 Habár ennek a kérdésnek a megvitatása túllépi a jelen jogvitának a keresetben megfogalmazott jogalapok által meghatározott kereteit, a Törvényszék úgy ítéli meg, hogy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló befagyasztási intézkedések teljes és pontos bírósági felülvizsgálata annál is inkább igazolható, mivel ezek az intézkedések érzékenyen és tartósan érintik az érintettek alapvető jogait, amennyiben elfogadjuk a Bíróság Kadi-ítéletében kimondott azon előfeltételezést, miszerint a Biztonsági Tanács által az Egyesült Nemzetek Alapokmánya VII. fejezete alapján elfogadott határozatok végrehajtására irányuló hasonló aktusok nem mentesülnek a joghatóság alól.

152 A fenti megfontolások fényében és azokat fenntartva kell a következőkben a második és az ötödik jogalapot megvizsgálni.

A második, a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

153 A felperes, aki többek között a Bíróság Kadi-ítéletének 336., 337., 346. és 352. pontjára, Poiares Maduro főtanácsnok fent említett ügyre vonatkozó, fent hivatkozott indítványának 52. pontjára, valamint az OMPI-ítélet 138. és 144. pontjára, a PMOI I-ítélet 131. és 176. pontjára, továbbá a PMOI II-ítélet 56. és 73. pontjára hivatkozik, a közigazgatási szervek általi meghallgatáshoz való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog alapvető jellegét hangsúlyozza a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedés elfogadásával kapcsolatban. Arra hivatkozik, hogy ezeket a jogokat nem tartották tiszteletben a közösségi intézmények az ezen ítéletek alapjául szolgáló ügyekben (a Bíróság Kadi-ítéletének 334., 345., 346. és 348–352. pontja; Poiares Maduro főtanácsnok fent említett ügyre vonatkozó, fent hivatkozott indítványának 55. pontja, valamint az OMPI-ítélet 165. és 173. pontja, a PMOI I-ítélet 177–186. pontja, továbbá a PMOI II-ítélet 41. és 44. pontja).

154 A felperes hozzáfűzi, hogy a közösségi intézmények azon kötelezettségének jelentőségét, hogy közöljék a befagyasztási intézkedés alapjául szolgáló tényeket, bizonyítékokat és az ügyirat érintett anyagait, az intézkedésre vonatkozó bírósági felülvizsgálat jellege hangsúlyozza. Véleménye szerint a Törvényszéknek módjában kell állnia annak, hogy a 881/2002 rendelet I. mellékletébe való felvételre vonatkozó határozat alapjául szolgáló tények, bizonyítékok és információk tárgyi helyességének teljes és hatékony felülvizsgálatát elvégezhesse annak meghatározása érdekében, hogy fennállnak-e ésszerű indokok és elegendő bizonyíték ezen határozat meghozatalára, valamint történt-e értékelési hiba.

155 A felperes úgy ítéli meg, hogy a megtámadott rendelet elfogadásával a Bizottság ismét súlyosan figyelmen kívül hagyta a Bíróság Kadi-ítéletében, valamint az OMPI-, a PMOI I- és a PMOI II-ítéletben egyértelműen kimondott kötelezettségeket.

156 Elsőként a Bíróság Kadi-ítéletének 352. pontja ellenére a 881/2002 rendelet és a megtámadott rendelet sem ír elő semmilyen, arra irányuló eljárást, hogy közöljék az érintettel a vagyonának a befagyasztására vonatkozó határozat alapjául szolgáló bizonyítékokat, valamint biztosítsák számára azt, hogy észrevételeket fogalmazhasson meg ezekkel a bizonyítékokkal kapcsolatban.

157 Másodsorban az indokolás összefoglalásának a felperes részére történő puszta megküldése ésszerűen nem tekinthető úgy, mint amely megfelel a tisztességes eljárás és a hatékony bírói jogvédelem követelményeinek. Az indokolás összefoglalása számos általános jellegű, megalapozatlan, homályos és pontatlan állítást tartalmaz a felperessel szemben. Ezen súlyos vádak alátámasztására semmilyen bizonyítékot sem csatoltak. E körülmények között a felperesnek nem áll módjában megcáfolni az ellen felhozott vádakat, és érdemben ismertetni álláspontját a válaszban. Így különösen:

– az indokolás összefoglalása megjegyzi, hogy a felperes „teljesíti" az Egyesült Nemzetek listájára való „felvétel feltételeit", azonban nem jelzi, hogy ezen feltételek (lásd ezzel kapcsolatban az 1822. (2008) számú határozat 2. pontját) mely aspektusát teljesíti feltételezetten, következésképpen a felperes nem tudja, hogy azt feltételezik-e, hogy az al-Kaida, a Tálibán vagy más csoport tevékenységében vett-e részt, vagy ezek szervezésében, vagy támogatta ezeket;

– az indokolás összefoglalása szerint a felperes egyik fő részvényese volt egy olyan banknak, amelyben „azokat a találkozókat tarthatták, amelyeken egy Szaúd-Arábiában található amerikai létesítmény elleni támadást készítettek elő", egyetlen utalás sincs a szóban forgó támadásra, a létesítményre, az időpontra, ezen

találkozók tényleges megtartására, az al-Kaidával fennálló állítólagos kapcsolatra, valamint a felperes állítólagos részvételére;

– az indokolás összefoglalása szerint a felperes Ayadit nevezte ki a Muwafaq Alapítvány egyik posztjára, és Ayadi az Oszáma bin Ládennel kötött „megállapodások alapján tevékenykedett", ezeknek az állítólagos megállapodásoknak a tartalmát nem pontosították, és azokat az indokokat sem, amelyek alapján az Ayadival fennálló állítólagos kapcsolat a felperes vagyonának további befagyasztását indokolja; úgy tűnik, hogy Ayadit és a felperest is a közöttük fennálló kölcsönös kapcsolat miatt vették fel a 881/2002 rendelet I. mellékletébe; a felperes szerint az, hogy egy személyt pusztán egy másik személlyel fennálló állítólagos kapcsolata miatt vesznek fel a fent említett mellékletbe, egyértelműen körbenforgó érvelésnek minősül;

– az indokolás összefoglalása szerint a felperes „több társaság tulajdonosa volt Albániában, amelyek pénzösszegeket utaltak át szélsőséges alapoknak, illetve olyan beosztásokban alkalmazták a szélsőségeseket, amelyek lehetővé tették a társaságok vagyona feletti ellenőrzést"; semmilyen információt nem adtak a társaságokra, a pénzeszközökre, az időpontokra, a szélsőségesekre, illetve a felperes állítólagos részvételére vonatkozóan; a felperes kiemeli, hogy az albániai tevékenységeinek az alapos vizsgálatát követően a vele szemben ebben az országban indított bűnügyi nyomozást terhelő bizonyítékok hiányában megszüntették;

– az indokolás összefoglalása mindössze majdnem azonos kifejezésekkel megismétli és megerősíti az amerikai pénzügyminisztérium egyik szerve, az Office of Foreign Assets Control (OFAC, a külföldi vagyon ellenőrzési hivatala) által a felperes vagyonának egyesült államokbeli befagyasztására felhozott egyes indokokat.

158 Lényeges lenne, hogy a felperes elé tárják a Bizottság által a terhére rótt bizonyítékokat oly módon, hogy tisztességes lehetősége legyen azokra válaszolni és tisztázni a nevét. A felperes megállapítja, hogy minden olyan alkalommal, amikor érdemi lehetőséget biztosítottak számára az álláspontja ismertetésére és a bizonyítékok vitatására, ezt sikerrel tette meg. Így az ellene Svájcban indított bűnügyi nyomozást 2007 decemberében, több mint hat évig tartó alapos vizsgálat után megszüntették. Két hasonló nyomozást szüntettek meg Törökországban és Albániában, miután a vizsgálatok bizonyították, hogy nincsen indok arra, hogy eljárást kezdeményezzenek ellene.

159 A felperes továbbá úgy ítéli meg, hogy a javára felhozott bizonyítékok alapvető jelentőségűek, és mivel a Bizottság nem tekinthetett el ezektől, köteles volt azokat egyenként megvizsgálni, és indokolt határozatot hozni arra vonatkozóan, hogy e bizonyítékokat figyelembe véve meggyőző bizonyítékok állnak-e fenn a pénzeszközök befagyasztásának fenntartására. A felperes továbbá azt állítja, hogy a Bizottság nem hagyhatja figyelmen kívül a bizonyítékokat azzal az indokkal, hogy „a bizonyítás tekintetében más követelmények" vonatkoznak a bűnügyi nyomozásban felhasznált bizonyítékokra. Véleménye szerint a büntetőeljárásban a bizonyításra vonatkozó követelmények teljes mértékben megfelelnek a jelen esetben szereplő, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedésekhez hasonló intézkedéseknek.

160 Az indokolás összefoglalása nem teszi lehetővé a hatékony bírói jogvédelem biztosítását sem, mivel nem tartalmaz elegendő információt ahhoz, hogy bármely bíróság számára lehetővé tegye annak meghatározását, hogy a pénzeszközök befagyasztásának fenntartására vonatkozó határozat jogszerű-e, és az általa képviselt állítólagos, jelenlegi vagy jövőbeni veszély megcáfolhatatlan bizonyítékain vagy nyilvánvaló mérlegelési hibán alapul-e, illetve a tények materiálisan helytállók-e.

161 Harmadsorban a felperes azt állítja, hogy a Bizottság tévesen értelmezte és alkalmazta a Bíróság Kadi-ítéletét, amikor a 2008. december 8-i levelében úgy ítélte meg, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó határozatra azokat a feltételeket kell alkalmazni, amelyek a FATF „a terrorizmus finanszírozása ellen irányuló III. különleges

ajánlásához" fűzött értelmező feljegyzésben szerepelnek, vagyis fennállnak-e olyan „ésszerű indokok vagy ésszerű alap, amelyek lehetővé teszik annak gyanúját vagy feltételezését, hogy valamely személy vagy szervezet terrorista, vagy olyan személy, aki a terrorizmust vagy nemzetközi terrorista szervezetet finanszíroz".

162 A felperes szerint a Bíróság ugyanis úgy ítélte meg, hogy a közösségi intézmények nem rendelhetik el a pénzeszközök befagyasztását pusztán azon indok alapján, hogy úgy ítélik meg (és még kevésbé az alapján, hogy az Egyesült Nemzetek úgy ítéli meg), hogy „ésszerű indokok" vagy „ésszerű alap" áll fenn valami gyanújára vagy feltételezésre, anélkül hogy az érintettnek ezen gyanút vagy feltételezést alátámasztó bizonyítékokat szolgáltatnának. A közösségi intézmények tehát nem elégedhetnek meg azzal, hogy megismételjék az amerikai vádak átdolgozott változatában az Egyesült Nemzetek által megfogalmazott vádak összefoglalását, hanem ő maguknak kell „komoly és hiteles bizonyítékokat", „pontos információkat vagy […] ügyiratokat" és „különös és konkrét indokokat" előterjeszteniük, amelyek alapján a pénzeszközök befagyasztásának fenntartása továbbra is indokolt. Azt is lehetővé kell tenniük az érintettnek, hogy „teljes mértékben megismerhesse az ügyet", a vagyonának befagyasztását igazoló tényeket és körülményeket, azokat a bizonyítékokat és információkat, amelyeken a befagyasztás alapul, és elegendő információt annak meghatározásához, hogy történt-e ténybeli tévedés. A jelen ügyben erre még azután sem került sor, hogy a felperes kifejezetten kérte az indokolás összefoglalásában megfogalmazott állításokat megalapozó tényekhez és bizonyítékokhoz való hozzáférést.

163 Negyedsorban a Bizottság tévesen kívánja megközelítésmódját a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó intézkedések „megelőző jellegére" hivatkozva igazolni, amely – véleménye szerint – igazolja azt, hogy elutasította a vagyona befagyasztásának fenntartására vonatkozó határozatát megalapozó bizonyítékok felperessel való közlését. A Bíróság Kadi-ítélete szerint nem az ilyen intézkedés „megelőző" jellege a releváns összefüggés, hanem inkább annak nem megfelelően időzített jellege és súlyossága, valamint az érintett alapvető jogainak súlyos megsértése, amely inkább nagyobb, mint kisebb fokú eljárásjogi védelmet követel meg. A fent hivatkozott, „a terrorizmus finanszírozása ellen irányuló III. különleges ajánlásához" fűzött értelmező

feljegyzés elismeri továbbá, hogy a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó javasolt intézkedések célja nem csak megelőző, hanem büntető jellegű is.

164 Ötödsorban az egyetlen körülmény, amely alapján a Bíróság úgy ítéli meg, hogy az intézmények jogosultak arra, hogy ne közöljék az ilyen jellegű intézkedésekkel kapcsolatos bizonyítékokat, „a Közösség és a tagállamai biztonságát és nemzetközi kapcsolatainak folytatását érintő kényszerítő megfontolások", amelyek „megakadályozhatják, hogy az érdekeltekkel bizonyos információkat közöljenek, és így az érdekelteknek az ezen információkról való meghallgatását" (a Bíróság Kadi-ítéletének 342–344. pontja).

165 Ezek a körülmények nem állnak fenn a jelen esetben. Nevezetesen a Bizottság egyetlen hiteles indokot sem szolgáltatott arra vonatkozóan, hogy Franciaország Unió melletti állandó képviselője 2008. október 22-i levelének vagy a felperes terhére rótt bármilyen más bizonyítéknak a közlése veszélyeztetné az Unió nemzetközi kapcsolatait.

166 A Bizottság azt válaszolja, hogy a felperes meghallgatáshoz való jogával összhangban lehetőséget kell biztosítani neki arra, hogy a megtámadott rendelet elfogadására irányuló eljárás során ismertethesse az érveit. A Szankcióbizottság által Franciaország Unió melletti állandó képviselőjével közölt, majd e képviselő által a Bizottságnak átadott indokolás összefoglalását már másnap megküldték a felperesnek és az ügyvédeinek, lehetőséget adva véleménye kifejtésére és az ügy érdemére vonatkozó észrevételeinek közlésére. A felperes erre a 2008. november 10-i levéllel válaszolt. Az észrevételei alaposan vizsgálatát követően a Bizottság úgy határozott, hogy felveszi a felperest a 881/2002 rendelet I. mellékletébe. Ezt a rendeletet egy levél kíséretében postán megküldték a felperesnek és ügyvédeinek.

167 Mivel a közigazgatási eljárás során ténylegesen meghallgatták, a felperesnek teljes mértékben módjában állt, hogy a hatékony bírói jogvédelemhez való jogával összhangban vitassa a megtámadott rendelet indokolását a jelen eljárásban.

168 A védelemhez való jog tiszteletben tartásával kapcsolatban a Tanács maga is úgy ítéli meg, hogy a Bizottság a megtámadott rendelet elfogadása során kitöltötte a Bíróság által a Kadi-ítéletében meghatározott eljárásjogi hézagokat, amikor a felperessel valamennyi terhére rótt bizonyítékot – nevezetesen mindössze az indokolás összefoglalását – közölt, lehetőséget biztosítva a felperes számára arra, hogy érdemben ismertethesse az ezzel kapcsolatos álláspontját, és azt kellőképpen figyelembe is vette.

169 A Tanács ezért úgy ítéli meg, hogy a felülvizsgált eljárások a Törvényszék számára is lehetővé teszik, hogy teljesítse a felülvizsgálatra vonatkozó feladatát, ily módon a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jogot is tiszteletben tartotta a Törvényszék.

170 A Tanács hozzáfűzi, hogy a Bizottság által a Bíróság Kadi-ítéletét követően a jelen ügyben bevezetett kiegészítő eljárásjogi garanciák egyben megfelelnek az OMPI-ítéletet követően bevezetett garanciáknak is. Márpedig ezeket a garanciákat a Törvényszék a PMOI I-ítéletében jóváhagyta. A Tanács nem lát egyetlen olyan ténybeli vagy jogi különbséget sem, amely miatt a Törvényszék a jelen esetben eltérő következtetésre juthatna.

A Törvényszék álláspontja

171 A megtámadott rendelet jogszerűségének az alapvető jogokra tekintettel történő, „főszabály szerint teljes" bírósági felülvizsgálata (a Bíróság Kadi-ítéletének 326. pontja) körében, és anélkül, hogy e rendelet bármilyen „joghatóság alól mentességet" élvezne (a Bíróság Kadi-ítéletének 327. pontja), a Bizottság és a Tanács által főként a jelen esetben megfelelő bírósági felülvizsgálat terjedelmére vonatkozó előzetes megfontolások keretében ismertetett érvekből és magyarázatokból egyértelműen kiderül, hogy a felperes védelemhez való jogát pusztán formálisan és felületesen „tartották tiszteletben", mivel a Bizottság valójában úgy ítélte meg, hogy szigorúan kötik a Szankcióbizottság megállapításai, és egyetlen pillanatban sem tervezte azoknak a felperes észrevételei fényében történő hatályon kívül helyezését.

172 A Bizottság a megtámadott rendelet (4)–(6) preambulumbekezdésében tett megállapítás ellenére ezért nem vette kellőképpen figyelembe az érintett által ismertetett véleményt, ily módon a felperesnek nem állt módjában, hogy érdemben kifejthesse a véleményét.

173 Ezen túlmenően a felperes kérelmét követően a Bizottság eljárása nem biztosított a felperes számára semmilyen – még minimális – hozzáférést sem a terhére rótt bizonyítékokhoz. Valójában ezt a hozzáférést az érintett kifejezett kérése ellenére anélkül tagadta meg a Bizottság, hogy összemérte volna az érdekeit és a szóban forgó információk bizalmas jellegének védelmére vonatkozó követelményt (lásd ezzel kapcsolatban a Bíróság Kadi-ítéletének 342–344. pontját).

174 E körülmények között néhány információ, valamint az indokolás összefoglalásában szereplő homályos állítások nyilvánvalóan nem elegendőek ahhoz, hogy a felperes hatékonyan cáfolhassa meg a terrorista tevékenységekben való állítólagos részvételével kapcsolatban őt ért vádakat.

175 Így különösen jelentős, azonban egyáltalán nem egyedi példája a semmiképp nem alátámasztott, és azért megcáfolhatatlan azon állítás, miszerint a felperes egy olyan boszniai bank részvényese volt, ahol azokat a találkozókat „tarthatták", amelyeken egy Szaúd-Arábiában található amerikai létesítmény elleni támadást készítettek elő.

176 Ez a megállapítás megfelel az EJEB által a 2009. február 19-i A. és társai kontra Egyesült Királyság ítéletben (az *Ítéletek és Határozatok Tárában* még nem tették közzé) tett megállapításnak. Ebben az ítéletében az EJEB emlékeztetett arra, hogy ha egy személyt valamely bűncselekmény elkövetésének gyanújára vonatkozó ésszerű indokok fennállta alapján fosztanak meg a szabadságától, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló európai egyezmény (EJEE) 5. cikkének (4) bekezdésében biztosított tisztességes eljárás megköveteli, hogy alkalmat biztosítsanak neki arra, hogy érdemben vitassa az ellene felhozott állításokat, ami általában feltételezi a terhére rótt valamennyi bizonyíték közlését. Az EJEB emlékeztetett továbbá azokra a korlátozásokra, amelyek a bizalmassághoz fűződő fontos közérdek esetén – így például a veszélyeztetett tanúk vagy az információforrások védelme érdekében – valamennyi releváns bizonyíték közléséhez való joggal szemben azzal a feltétellel tehetők, hogy az őrizetben lévő személy megőrzi azt a jogát, hogy érdemben vitathassa az állításokat. Az EJEB ezen túlmenően esetenkénti értékelést folytatott a védelemhez való jog gyakorlása céljából a felperessel közölt információk és bizonyítékok elégséges vagy elégtelen jellegét illetően, és megállapította az EJEE 5. cikke (4) bekezdésének megsértését azokban az esetekben, amikor a nyilvánosságra hozott bizonyítékok kizárólag általános értékelésekre korlátozódtak, vagy amikor a nemzeti bíróság kizárólag vagy túlnyomórészt titkos bizonyítékokra alapozott. Így abban az esetben, amikor egyes felperesek ellen felhozott, nyilvánosságra hozott bizonyítékok pontos állítások tartalmaztak például meghatározott távközlési eszközök vásárlására, név szerint megnevezett, feltételezetten terrorista személyekkel kapcsolatos dokumentumok birtoklására, vagy ilyen, feltételezetten terrorista személyekkel meghatározott helyeken és időpontokban való találkozókra vonatkozóan, az EJEB úgy ítélte meg, hogy a szóban forgó állítások kellőképpen pontosak ahhoz, hogy az érintettek érdemben vitathassák azokat. Ezzel szemben olyan esetben, amikor lényegében azt rótták bizonyos felperesek terhére, hogy az al-Kaida hálózattal összeköttetésben álló terrorista szervezetnek szánt pénzeszközöket gyűjtöttek, és amikor a rájuk vonatkozó, nem bizalmas információkból kiderült, hogy jelentős összegeket utaltak át egy bankszámlára, és hogy csalások útján lehetővé tették a pénzeszközök összegyűjtését, azonban az összegyűjtött pénzösszeg és a terrorizmus közötti kapcsolatot feltételező bizonyítékokat nem közölték a vádlottakkal, az EJEB úgy ítélte meg, hogy e felpereseknek nem állt módjukban, hogy

a velük szemben felhozott vádakat ténylegesen vitathassák. Hasonlóképpen egy olyan esetben, amikor bizonyos felpereseket érintő, főként az érintetteknek az al-Kaidával összeköttetésben álló radikális iszlám szervezetekhez való feltételezett kapcsolatára vonatkozó, nyilvánosságra hozott vádak egészen általános jellegűek voltak, és a terhükre rótt bizonyítékokat lényegében titkos iratok tartalmazták, az EJEB úgy ítélte meg, hogy az érintetteknek nem állt módjukban, hogy érdemben vitathassák a velük szemben felhozott állításokat.

177 Az EJEB által alkalmazotthoz hasonló feltételek jelen ügyre való alkalmazása alapján nyilvánvaló, hogy a felperesnek nem állt módjában, hogy érdemben vitassa a vele szemben felhozott bármelyik állítást, tekintettel arra, hogy mindössze az indokolás összefoglalását közölték vele. A Törvényszék ezzel kapcsolatban kifejezetten elismeri a felperesnek a fenti 157. pontban összefoglalt valamennyi észrevételének és érvének a megalapozottságát.

178 Az is fontos, hogy a Bizottság egyetlen komoly erőfeszítést sem tett a felperes által azon ritka esetekben előterjesztett, javára szóló bizonyítékok megcáfolására, amikor a vele szemben megfogalmazott állítások kellőképpen pontosak voltak ahhoz, hogy megismerhesse az ellene felhozott vádakat.

179 Ebből következik, hogy a megtámadott rendelet elfogadása a felperes védelemhez való jogának megsértésével történt.

180 Ezen túlmenően a felperes azon lehetősége, hogy a Szankcióbizottság a felülvizsgálati eljárás során a listájáról való törlése céljából meghallgatja, nyilvánvalóan nem alkalmas a védelemhez való joga ezen megsértésének orvoslására (lásd ebben az értelemben a Bíróság Kadi-ítéletének 319–325. pontját, és Poiares Maduro főtanácsnok ezen ügyre vonatkozó, fent hivatkozott indítványának 51. pontját).

181 Továbbá az információkhoz és a terhére rótt bizonyítékokhoz való legcsekélyebb hozzáférés hiányában, és tekintettel a közösségi bíróságok által már megállapított azon összefüggésekre, amelyek a védelemhez való jog és a hatékony bírósági jogorvoslathoz való jog között állnak fenn, a felperes nem tudta megfelelő feltételek mellett az említett körülmények tekintetében megvédeni jogait a közösségi bíróság előtt, ezért az említett hatékony bírósági jogorvoslathoz való jog megsértését szintén meg kell állapítani (lásd ebben az értelemben a Bíróság Kadi-ítéletének 349. pontját).

182 Szintén meg kell állapítani, hogy a jelen kereset során nem orvosolták e sérelmet. Ugyanis, mivel egyetlen ilyen jellegű körülmény vagy bizonyíték sem képezheti a közösségi bíróság általi vizsgálat tárgyát, a Bizottság – a Tanács és a beavatkozó kormányok által támogatott – véleménye szerint ez az intézmény e tekintetben semmilyen körülményt nem hozott fel (lásd ebben az értelemben a Bíróság Kadi-ítéletének 350. pontját). Ezen túlmenően, habár a Bizottság a jelen kereset keretében tudomásul vette a Bíróság Kadi-ítéletének tanulságát, meg kell állapítani, hogy ez az intézmény nem tett semmilyen utalást a felperes terhére rótt bizonyítékokra vonatkozóan.

183 A Törvényszék tehát megállapítja, hogy nem áll módjában felülvizsgálni a megtámadott rendelet felperesre vonatkozó részének jogszerűségét, így arra kell következtetni, hogy jelen esetben ezen okból is sérült a felperes rendelkezésére álló hatékony bírósági jogorvoslathoz való alapvető joga (lásd ebben az értelemben a Bíróság Kadi-ítéletének 351. pontját).

184 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a megtámadott rendeletet anélkül alkották meg, hogy tényleges garanciát nyújtottak volna a felperessel információk és a terhére rótt körülmények közlésével vagy e tekintetben történő tényleges és érdemi meghallgatásával kapcsolatban, ezért arra kell következtetni, hogy e rendeletet olyan eljárással fogadták el, amelynek során sérült a védelemhez való jog, amelynek következtében a hatékony bírói jogvédelem elvét is sérelem érte (lásd ebben az értelemben a Bíróság Kadi-ítéletének 352. pontját).

185 Végezetül a Tanács azon érvét illetően, miszerint a Bizottság által a Bíróság Kadi-ítéletét követően a jelen ügyben bevezetett kiegészítő eljárásjogi garanciák megfelelnek az OMPI-ítéletet követően bevezetett, majd a Törvényszék által az PMOI I-ítéletben jóváhagyott garanciáknak, ezen érv figyelmen kívül hagyja a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó, két hivatkozott közösségi rendszer között fennálló alapvető eljárásjogi különbségeket.

186 Az OMPI- és a PMOI I-ítélet alapjául szolgáló ügyekben szereplő, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi rendszert ugyanis kétszintű eljárás jellemez, amelyből az egyik nemzeti, a másik közösségi (az OMPI-ítélet 117. pontja). Ebben a rendszerben a védelemhez való jogot mindenekelőtt a nemzeti eljárás keretében kell ténylegesen biztosítani, ahol az érdekeltnek lehetővé tenni a szóban forgó határozat alátámasztására ellene felhozott bizonyítékokkal kapcsolatos álláspontjának érdemi ismertetését (az OMPI-ítélet 119. pontja) a nemzeti bíróságok, vagy adott esetben az EJEB felülvizsgálta mellett (az OMPI-ítélet 121. pontja). A védelemhez való jognak pontosan ezek a hatékony bírósági felülvizsgálat mellett, nemzeti szinten létező biztosítékai azok, amelyek mentesítik a közösségi intézményeket az ugyanerre vonatkozó, közösségi szintű biztosítékok újabb előírásával kapcsolatos bármiféle kötelezettség alól (lásd ebben az értelemben az OMPI-ítélet 121–125. pontját).

187 Az első rendszertől eltérően a jelen esetben szereplő, a pénzeszközök befagyasztására vonatkozó közösségi rendszert – habár szintén kétszintű eljárással rendelkezik, az

egyik az ENSZ-en belüli, a másik a közösségi – a védelemhez való jog biztosítékainak hiánya jellemzi, amely a Szankcióbizottság előtti eljárás keretében eshetne hatékony bírósági felülvizsgálat alá (lásd a fenti 127. és 128. pontot). Ebből az OMPI-ügyben hozott ítéletben kimondottakkal szemben az következik, hogy a közösségi intézmények kötelesek gondoskodni arról, hogy ilyen biztosítékokat vezessenek be és alkalmazzanak közösségi szinten (lásd továbbá ebben az értelemben Poiares Maduro főtanácsnok fent hivatkozott Kadi-ügyre vonatkozó indítványának 54. pontját).

188 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a második jogalap mindkét, a védelemhez való jog megsértésére és a hatékony bírói jogvédelem elvének megsértésére alapított része is megalapozott (lásd ebben az értelemben a Bíróság Kadi-ítéletének 353. pontját).

Az ötödik, az arányosság elvének a megsértésére alapított jogalapról

A felek érvei

189 A felperes, aki a Bíróság Kadi-ítéletének 283., 284., 355., 358., 360., 362., 369. és 370. pontjára hivatkozik, azt állítja, hogy a megtámadott rendelet következtében súlyosabb sérelem érte a tulajdonhoz való jogát e sérelem időtartama miatt, mint amilyen a fenti ítélet alapjául szolgáló ügyben a 881/2002 rendelet következtében érte.

190 Azzal érvel, hogy e körülmények között a megtámadott rendelet által előírt korlátozás nem indokolt, mivel e rendeletet azok nélkül az eljárási garanciák nélkül fogadták el, amelyeket a Bíróság a közösségi jog alapvető követelményeinek minősített, és nem meggyőző bizonyítékokon, hanem egyszerű megállapításokon alapszik.

191 A Bizottság a Bíróság Kadi-ítéletének különösen 355., 366., 369. és 370. pontjára hivatkozva azzal érvel, hogy a jelen ügy körülményei eltérnek a fenti ítélet alapjául szolgáló ügy körülményeitől. Egyfelől a felperessel történt levélváltásában a Bizottság emlékeztetett arra, hogy a Szankcióbizottság listájára felvett személyeknek lehetőségük van arra, hogy közvetlenül az ENSZ New York-i fókuszpontjához forduljanak, megjelölve annak a szolgálatnak a címét, amellyel fel kell venni a kapcsolatot, és a részletesebb információkat tartalmazó honlapot. Másfelől a Bizottság lehetőséget adott a felperesnek arra, hogy az Unió hatóságai előtt védje meg az ügyét. A Bizottság tehát úgy ítéli meg, hogy megfelelően alkalmazta a Bíróság által előírt eljárásokat.

A Törvényszék álláspontja

192 A második jogalap vizsgálatából kiderül, hogy a jelen ügy körülményei között a megtámadott rendeletet anélkül fogadták el, hogy valódi garanciát biztosítottak volna a felperesnek, hogy az ügyével az illetékes hatóságokhoz fordulhasson, mégpedig olyan helyzetben, amikor a tulajdonhoz való jogának korlátozását – a rá vonatkozó befagyasztási intézkedések általános hatályára és állandó jellegére tekintettel – jelentősnek kell minősíteni (lásd ebben az értelemben a Bíróság Hassan-ítéletének 92. pontját és Kadi-ítéletének 369. pontját).

193 Következésképpen meg kell állapítani, hogy a jelen ügy körülményei között a 881/2002 rendelettel előírt korlátozó intézkedések felperessel szembeni meghozatala

az e rendelet I. mellékletében szereplő listára a megtámadott rendelettel való felvétele miatt a tulajdonhoz való jogának nem igazolható korlátozását jelenti (lásd ebben az értelemben a Bíróság Hassan-ítéletének 93. pontját és a Kadi-ítéletének 370. pontját).

194 Következésképpen tehát megalapozott a felperes azon kifogása, miszerint a tulajdon tiszteletben tartásához való alapvető jogának a megtámadott rendelet általi megsértése maga után vonja az arányosság elvének a megsértését is (lásd ebben az értelemben a Bíróság Hassan-ítéletének 94. pontját).

195 A fenti megfontolások összességéből következően a megtámadott rendeletet a felperest érintő részében meg kell semmisíteni, anélkül hogy keresetének többi jogalapját meg kellene vizsgálni.

A költségekről

196 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottságot, mivel pervesztes lett, a felperes kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

197 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-a első bekezdésének alkalmazásában az eljárásba beavatkozó tagállamok és intézmények maguk viselik saját költségeiket. A Tanácsot, a Francia Köztársaságot és az Egyesült Királyságot ezért kötelezni kell saját költségeik viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (hetedik tanács)

a következőképpen határozott:

1) **Az Oszáma bin Ládennel, az Al-Qaida [helyesen: al-Kaida] hálózattal és a Tálibánnal összeköttetésben álló egyes személyekkel és szervezetekkel szemben meghatározott szigorító [helyesen: korlátozó] intézkedések bevezetéséről szóló 881/2002/EK tanácsi rendelet 101. alkalommal történő módosításáról szóló, 2008. november 28-i 1190/2008/EK bizottsági rendeletet a Yassin Abdullah Kadit érintő részében megsemmisíti.**

2) **Az Európai Bizottságot kötelezi saját költségein túl Y. A. Kadi költségeinek viselésére.**

3) **Az Európai Unió Tanácsa, a Francia Köztársaság, valamint Nagy-Britannia és Észak-Írország Egyesült Királysága maguk viselik saját költségeiket.**

Forwood Moavero Milanesi Schwarcz

Kihirdetve Luxembourgban, a 2010. szeptember 30-i nyilvános ülésen.

Aláírások

Tartalomjegyzék

Jogi háttér és a jogvita előzményei ..... II - 5183

Az Egyesült Nemzetek Alapokmánya és az EK-Szerződés ..... II - 5184

A Biztonsági Tanács nemzetközi terrorizmus elleni intézkedései ..... II - 5186

A Törvényszék és a Bíróság Kadi-ítélete ..... II - 5195

A Törvényszék és a Bíróság Kadi-ítéletének utóhatásai ..... II - 5199

Eljárás ..... II - 5206

A felek kérelmei ..... II - 5208

A tényállás ..... II - 5209

Indokolás ..... II - 5210

Előzetes megfontolások ..... II - 5210

A bírósági felülvizsgálat jelen esetben megfelelő terjedelméről ..... II - 5211

A felek érvei ..... II - 5211

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5221

A második, a védelemhez való jog és a hatékony bírói jogvédelemhez való jog megsértésére alapított jogalapról ..... II - 5236

A felek érvei ..... II - 5236

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5243

Az ötödik, az arányosság elvének a megsértésére alapított jogalapról ..... II - 5248

A felek érvei ..... II - 5248

A Törvényszék álláspontja ..... II - 5249

A költségekről ..... II - 5250